Akbaba

— Lûtfen biraz sola bakıp gülümseyiniz paşam!

GENE DEV ÇEKİLİŞ

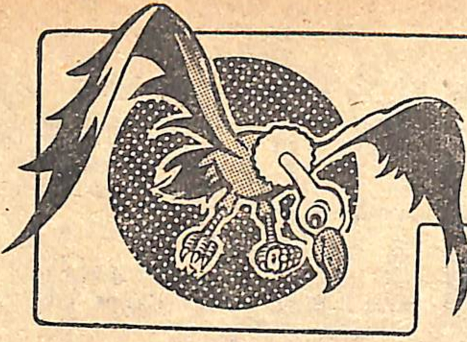
GENE 7 MİLYON

60 Apartman Dairesi - 5 adet **100.000** lira - **10** adet **50.000** lira - **50** adet **10.000** lira - **100** adet **5.000** lira - **500** adet **1.000** lira - ayrıca **15 000** adet **100** lira.

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 3962—174)

Yıl: 43 Cilt: 9 Sayı: 34 ● Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ ● 18 Ağustos 1965

ORTANIN SOLU!

DÜNYA yuvarlağını masanın üstüne koyalım. Siz, ulu hakancı! Siz, hafız kursçu! Siz medreseci, Arapça ezancı, eski harfçi, fesçi, peçeci, dört karıcı! Siz, bay vurguncu, siz bay soyguncu, siz bay tefeci! Siz abdestsiz namazcı, siz sarhoş oruççu, siz «Bırak yapsın, bırak geçsin»ci!.. Hepiniz bir olup, şu dünya yuvarlağı üstünde tek noktaya işaret parmağınızı uzatabilir misiniz:

— İşte, bizim kafamızla, çağdaş uygarlığa erişmiş bir memleket!.. İşte, bizim anlayışımızla bütün sosyal meselelerinin düğümlerini çözmüş, halkı uyanık, halkı aydın, halkı mutlu bir memleket diye!

Fransa mı? Sağda değil, soldadır. İtalya mı? Sağda değil, soldadır. Belçika mı? Sağda değil, soldadır. İsveç mi? Sağda değil, soldadır. İngiltere mi? Sağda değil, soldadır.

Ama Fransa'nın solunda özel sektör düşmanlığı yok. Ama İtalya'nın solunda yabancı sermaye yağmacılığı yok. Ama Belçika'nın solunda zengin kanı susamışlığı yok. İsveç ki, işbaşında sosyalist parti var. İngiltere ki, Kraliçe hazretlerinin Başbakanı İşçi Partisi lideridir. Gece zengin yatıp, sabah fakir uyanan tek vatandaş gösterebilir misiniz bu memleketlerde?

Orada kalemler nara atmıyor: Dış ticareti devletleştireceğiz diye...

Orada yumruklar sallanmıyor: Sizin yokuştan da geçeceğiz, diye...

Orada sol, sağ kadar geri, sağ kadar kinci, sağ kadar affetmez değil: Bütün gecekondulara apartımanları peşkeş çekmiyor...

Türkiye'de devlet işletmeciliği, bütün başarısızlığı ile İngiltereden de, İsveçten de yaygındır. İşte, muslukları akmıyan terkos, devletin. İşte, gemileri borç içinde yüzen Deniz Yolları, devletin. İşte her lokomotifi iflâs düdüğü çalan Demir Yolları, devletin. İşte, uçan kuşa borçlu, Hava yolları, devletin!.. Gelin kulağınıza bir şey söyleyim: Bizde devlet otel işletiyor, gazino işletiyor, meyhane işletiyor, çiftetelli işletiyor... Göbek atan kızları, striptiz yapan çengileri var devletin!.. İnanmazsanız, Yeniköy kıyılarındaki — Tanrı'nın her günü ziyan eden — Boğaziçi lokantasına uğrayınız!

Ne dersiniz, sosyalist İsveçte var mıdır böyle kepazelik?

Benim kâğıdımı bile devlet veriyor.. Hem yalnız kendi fabrikasında yaptığı bu melez derisi kâğıdı verse, yine peki... Ama dış pazardan satın alınan kâğıtlar da onun tekelinde... Üstelik, millî fiata ayarlama avantasını ödemek de bizim borcumuz!

Siz böyle basın özgürlüğü gördünüz mü hiç?..

Türkiye'de vatandaşın yalnız istediği zaman vefat etme hürriyeti var, yine de çok diyorlar... İlle daha kısıtlanacak.. İlle alın terini, gözyaşını silecek mendili de devlet satacak!

Bu gidişle, sosyalist Rusya bizden sosyalist uzman isterse hiç şaşmam!

Türkiye, elbet, elbet, elbet hürriyetler nizamı içinde bir sol eğilim havasında serpilecektir. Ama, Türkiye'den çok kendi vatanlarına düşmanlık eden petrol şirketlerine kızıp Amerika düşmanlığı yayarak değil...

Ama, kaderimizi, en az kırküç yılın basiretsiz politikası ile kaybedilmiş Kıbrıs'ı, hınçla sivri ucundan yakalayıp bir lobut gibi NATO'nun kafasına indirerek değil... Ama, Türkiye'nin mutlu yarınını, yeni kurulacak bir başka dünyada arayarak değil...

Bizim korktuğumuz sol, bu soldur. Sayın İnönü'nün sınırsız solu bu aşırı akımı şımarttığı için üzgünüz.

Siz, sevgili Nihat Erim'in bir gençlik toplantısındaki cakasına bakmayınız. Dostça konuşmalarımızda, kendi köyündeki bakkalın ürküntüsünü yatıştırmak için neler çektiğini, yana yakıla bize anlatan yine kendisidir!

Ortanın sağı ile, ortanın solu arasındaki farkı bilmez mi Nihat Erim?.. Birinde, alabildiğine cehalete, alabildiğine kara ve kaba kuvvete dayan... Ama öbüründe cehalete dayandın mı, kara ve kaba kuvvete dayandın mı, solculuk, kanlı bir yağmacılık olur!

Sayın Profesörün telâşı bundandı. Dragos tepesindeki villâsında uykusunu, Çankaya yolundaki apartmanında rahatını kaçıran o korkunç akım memleketi nereye itiyordu?.. Hangi uçuruma?.. Hangi gayyaya?.. Hangi cehenneme?

Bu telâşladır ki, Ulus'da — büyük yankılar yapan — çığlığı basmıştı: «Uyanık olalım!» diye...

Aradan iki ay bile geçmeden, o uyandırıcı ses, uyutucu bir ninni mi olacaktı?

Ulus'da: «Maskelenmiş her türlü hürriyet düşmanı akımlar karşısında, bugün her zamandan çok uyanık davranmak zorundayız» diyen sayın Erim'in bu elinden çıkmış satırlar ortada dururken, o ağzından çıkmış sözlere kolay kolay inanamayız!

Sosyalizm için komünizmin yolunu tıkayan tek kuvvet derler. Doğrudur elbet. Ama ileri memleketlerde, ama kalkınmış memleketlerde, ama uyanmış memleketlerde... Örnek mi? İsveç... Örnek mi? İngiltere.

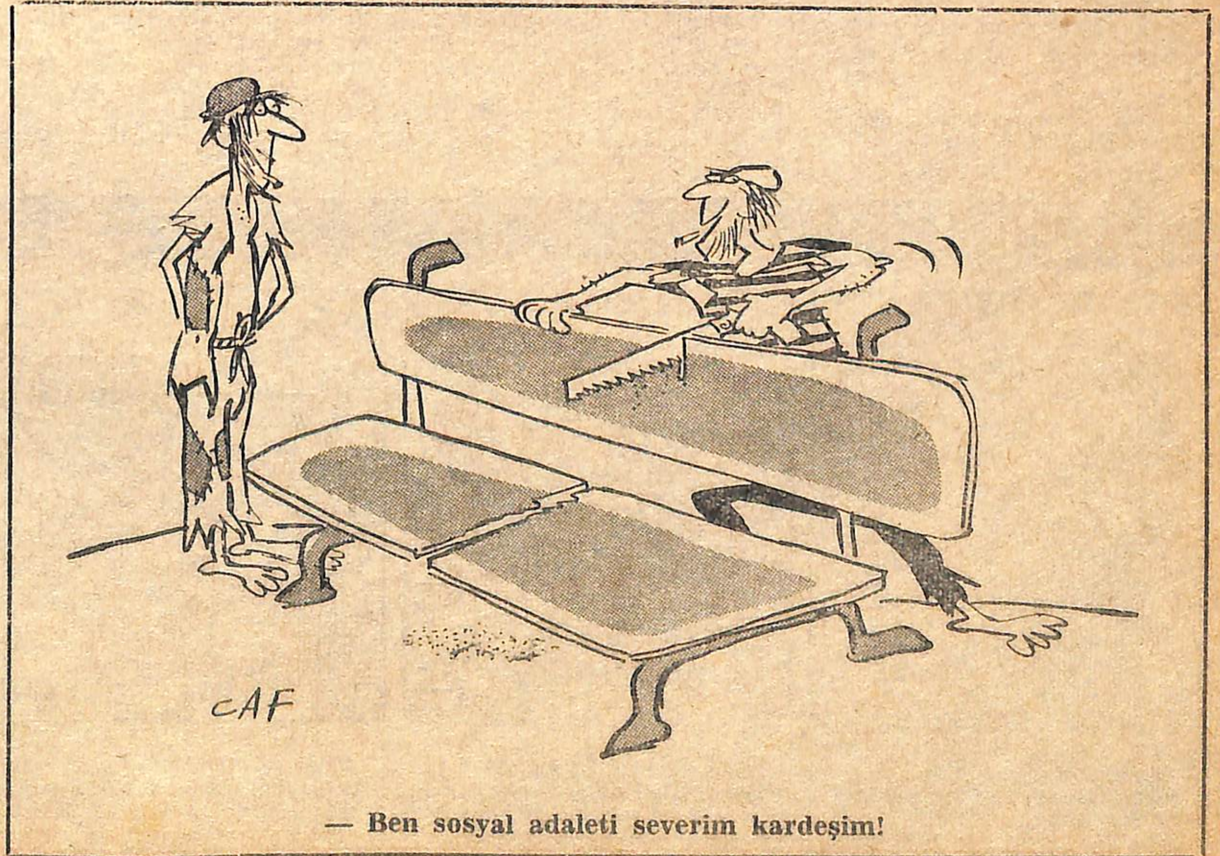
Geri memleketlerde, kalkınmamış memleketlerde, uyanmamış memleketlerde mi?.. Tam tersine, komünizmin yolunu açan öncü olur sosyalizm... Örnek mi? İşte yağmacı Arap sosyalizmi! Onun için, Avrupada sosyalizmin düşmanı olan komünizm, Asyada, Afrikada sosyalizmin dostudur!

Şimdi öğreniyoruz ki, şu «Ortanın solu» da meğer Roosevelt'in sözü imiş...

İkinci Dünya Savaşı sonunda, Amerika'da yeni vergilerle sosyal adaletin yollarını genişleten bu inanış, unutmamalı ki, Sovyet Rusya'ya da, bugün komünist baskısı altında soluyan, dünkü hür, dünkü mutlu dünyaların da yollarını açtı!

Nihat Erim dostum lütfen utanç duvarı gerilerinden yükselen sessiz çığlıklara kulak versin: Yirmibeş milyon Alman, Moskof çizmesi altından, ortanın solundaki Roosevelt'in mezarına sövüyor!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Ben sosyal adaleti severim kardeşim!

KÜLÂH Müdürlüğü

MUZAFFER İZGÜ

ALTINA, kocaman bir «Aidiyeti Cihetiyle» yazdıktan sonra, dilekçemi elime tutuşturdu.

— Götür aşağıya, evraka bırak, dedi.

Evraktaki adamın yüzü, evraklara baka baka beyazla sarı arası bir renk almıştı Gözlüğünün altından bakarak:

— Ne o? diye sordu.

— Dilekçe, dedim. Aldı dilekçemi, evirdi, çevirdi, sonra masanın bir kenarına iterek:

— Sen git, biz icabına bakarız, dedi.

Bir ay bekledim. Bizim dilekçenin sesi soluğu çıkmayınca: «Galiba, hakikaten icabına baktılar» diyerek, gittim, bu suratı eski evraka dönmüş adamın karşısına dikildim:

— Noldu bizim dilekçe, bir cevap vermediniz beyefendi, dedim.

Önünde bir fincan çay, oturmuş, iştahla börek yiyordu.

— Görüyorsun meşgulüz, biraz sonra gel, diye bir güzel tersledi beni. Dışarda yarım saat kadar bekledim. Kahveci boşu alıp çıktıktan sonra, ben daldım içeri. Bu kez sigara sarıyordu evrak suratlı. Bekledim. Sardı, tükrükledi, yapıştırdı, çubuğuna taktı ve birkaç kere çakıp taşını ayarladıktan sonra tesadüfen yanan çakmakla tutuşturdu sigarasını. Sonra bana:

— Ne istiyordunuz? dedi.

— Dilekçem, dedim.

— Sen kimsin?

— Hamza Yorulmaz!

— Elinde numaran var mı?

— Yok, dedim.

İçinden bana küfrede ede, önündeki kara kaplı defterin sayfalarını karıştırdı.

— Senin dilekçen nüfus müdürlüğüne havale edilmiş, dedi.

— Aman kardeşim, dedim, benim dilekçemin nüfusla, sayımla bir ilgisi yok...

Kaşlarını çattı:

— Biz vazifemizi yapmışız, git oradan ara! dedi. Bir de numara tutuşturdu elime.

Nüfus müdürlüğüne gittim. Masa başında, tırnaklarını hohluya hohluya düzelten, genç emeklisi bayana sordum:

— Benim dilekçemi buraya havale etmişler.. Acaba ne oldu?

— Kimsiniz efendim?

— Hamza Yorulmaz..

Elimdeki numarayı uzattım. Bayan, ancak birkaç hamleden sonra yerinden kalkabildi. «Acaba eteği bir çiviye mi takıldı?» diyordum kendi kendime. Ancak, yürüyünce anladım: Bir bacağın sığabileceği eteğe, her nasılsa iki bacağını sığdırmış! Raftan kara kaplı defteri aldı, sayfalarını çevirdi.

— Sizin dilekçeyi Bayındırlık Müdürlüğüne havale etmişiz efendim, dedi.

Hoppala!..

— Aman hanımefendi, dedim, benim dilekçemin bayındırlıkla ne alâkası olabilir?

Bayan, sert bir dönüş yaptıktan sonra:

— Ben verilen emri yaparım, dedi, oradan arayın... Bir de numara tutuşturdu elime...

Çaresiz, bu defa da Bayındırlık Müdürlüğüne gittik. Gençten bir delikanlı vardı orada. Vaziyeti anlattım...

— Ah kardeşim ah, memleket zaten bu yüzden kalkınamıyor, diyerek tam yarım saat nutuk çekti bana... Nutuğun sonunda da «Ha, sahi, siz ne istiyordunuz?» demesin mi?

— Dilekçem, dedim.

— Ah kardeşim, bir başbakan yapsalar beni, yok mu ya... diyerek deftere elini uzattı... Benim dilekçenin gittiği yeri ancak bu kara kaplılar biliyordu.Bu sefer de defter, «İstikamet Belediye» diyordu.

Belediyede, evrak işlerine bakan odaya daldım. Kır saçlı memura:

— Dilekçemi buraya havale etmişler beyefendi, dedim. Lütfen bir bakar mısınız?..

— Maalesef kardeşim, dedi. Çünkü bu işlere bakan arkadaşımızın komşusunun kayınpederi öldüğünden cenazeye gitti.

— Siz bir bakıverseydiniz efendim, dedim.

— Ben mi, olmaz kardeşim. Devlet işi bu, oyuncak mı? Benim vazifem olmadığı halde bakarsam, anamı ağlatırlar sonra, sen neden üstüne vazife olmayan şeye burnunu sokarsın diye.

— Oturuyorsunuz da ondan demistim.

— Göbek mi atalım yani?

— Pekiyi, ne zaman gelelim efendim?

— Yarın gel!..

Allahın yarını çok... Hergün bir tanıdığı öldü bu memurun. Yani bir bilsem şu memurun evini, öteki akrabalarını muhakkak bir ölümden kurtarmak için, yakasından tutup getireceğim dairesine ama, nerde?..Son defa teyzesinin oğlu öldükten sonradır ki dairede yakalayabildim.

— Aman kardeşim, dilekçem dedim.

— Adın ne? diye sordu.

— Hamza Yorulmaz!

Yine kara kaplı defter açıldı, yine sayfalar karıştırıldı.

— Senin dilekçeyi Mezarlıklar Müdürlüğüne yollamışız, dedi. Tabiatıyla, hergün bir yakını ölen adamdan bundan başkası beklenemezdi. Cennete yollamadığına şükretmek lâzımdı.

Atladım bir otobüse, Mezarlıklar Müdürlüğünün yolunu tuttum. Oranın müdürü de izinliymiş. Bereket, oradaki bir memur benimle ilgilendi. Ama ne ilgileniş?..

— Dirilere hürmet kalmadı, ölülere de mi yok, nasıl bu dilekçeyi buraya havale ettirirsin? diye bir çıkışış çıkıştı ki, yerin dibine girdim. Sonradan:

— Siz ne diyorsunuz kardeşim, dedim, ben havale ettirmedim ki, etmişler...

— Etmişler ha! Al şu numarayı git, tapu dairesinden ara!

Vay anasını!.. Bizim dilekçeye bak sen. Yavaş yavaş Bakanlıklara doğru gidecek galiba...

Tapu müdürü, tapular kadar sağlam yapılı bir adamdı. Bana:

— Evraklara kendim bakarım, hiçbir memuruma itimadım yoktur, dedi.

Sevindim doğrusu, bu sözlerden...

— İnşallah dilekçem buradadır, dedim. Müdür defterleri karıştırıyordu.

— Ya, bak işte, senin dilekçeni...

Kalbim atmağa başlamıştı. Müdür devamla:

— Orman Müdürlüğüne yollamışız, demesin mi? Sinirlendim:

— Oradan da inşallah kâğıt fabrikasına gitmiştir, dedim.

Bu defa müdür sinirlendi:

— Madem öyleydi, doğrudan doğruya neden fabrikaya yollamıyorsunuz da bizi aracı yapıyorsunuz? dedi.

Sorusunu cevapsız bıraktım. Elimdeki fişle, Orman Müdürünün yolunu tuttum.

Bu müdür de, aynı Tapu müdürü gibi evraklara kıymet veren bir adammış. «Bir memleketin kalkınması, evraklara verilen kıymetle ölçülür» dedikten sonra, sordu:

— Ormanla mı ilgiliydi?

— Katiyyen, dedim.

— Öyleyse ne arıyor burada?

— Ben de bilmiyorum ki efendim.

— İsminiz?

— Hamza Yorulmaz!

— Hamza... Hamza... karıştırıyordu defteri.

— Tamam, dedi, bizim muavin onu aidiyeti cihetiyle Müzeler Müdürlüğüne yollamış.

— Hakikaten müzelik oldu müdür bey, dedim.

— Ne? diye hayretle doğruldu müdür. «Eski zamandan kalma mıydı?» diye sordu.

— Antika, dedim.

— Hiyeroğlif miydi?

— Yok, çivi yazısı.

— Tüh be, kaçırdık desene, göremedik!

— Yok sayın müdürüm, ben kaçırdım, dedim ve elimdeki fişle Müzeler Müdürlüğünün yolunu tuttum. Bu müdürlükte, dilekçemi tam bir saat aradılar. Ne geliş kaydı vardı, ne de çıkış. Kır saçlı, profesör suratlı müdür:

— Mühim miydi? diye sordu.

— Antikaydı efendim, dedim.

— Kimlerden kalmaydı?

— Ne?

— Dilekçe.

— Hıı, Hamzagillerden efendim! Müdür bey, Hamzagillerin tarihteki yerini araya dursun, çıktım oradan. Can sıkıntısıyla, parkın birine oturup düşünmeğe başladım. Hani ya, bende de salaklık vardı. Ne arar durursun bir kâğıt parçasını. Git, baştan yazdır. Ondan sonra da elinle takip et...

Yorulmaz Hamza, iyice yorulmuştu bu koşturmadan... Kanapeye başrmı dayadım... Kulağımın dibinde bir çığlık:

— Fıstık vaaar... taze fıstık!..

Tamam... Bir bu eksikti. Adam pasif korunmanın siren borusu gibi ötüyordu boyuna. Almasan, belki saatlerce ötecek...

— Ver elli kuruşluk, dedim fıstıkçıya.

Hem yiyor, hem de hâlâ salaklığıma kızıyordum. Fıstığımı bitirdim. Kâğıdını dürüp büküp atacakken, gözüme bir pul ilişti. Merak ettim, açtım külâhı... Bir de ne göreyim, bizim antika dilekçe değil mi?.. Başımdan aşağı buzlu sular döküldü sanki... Okuyana aşkolsun bizim dilekçeyi. «Aidiyeti Cihetiyle» yazıla yazıla, yer kalmamıştı üzerinde. Deli gibi fırladım yerimden. Hem koşuyor, hem de «Fıstıkçı!» diye bağırıyordum. Dört döndüm parkı ama, nafile... Fıstıkçıyı bulamadım. Arkamdan birinin:

— Fıstık delisi, obur, dediğini duyuncaya kadar koştum.

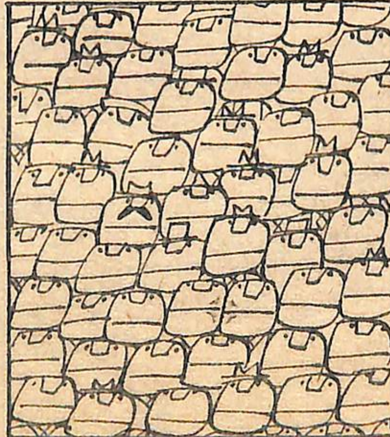
Gitmişti fıstıkçı: Kimbilir kimin dilekçesini «Külâh Müdürlüğüne» havale etmeğe!..

Muzaffer İZGÜ

BAY RUFAİ — Çizen: TONGUÇ

Köylü dayı — İsmet Paşa ortanın solundayım dedi ve kıyamet koptu Bay Rufaî...

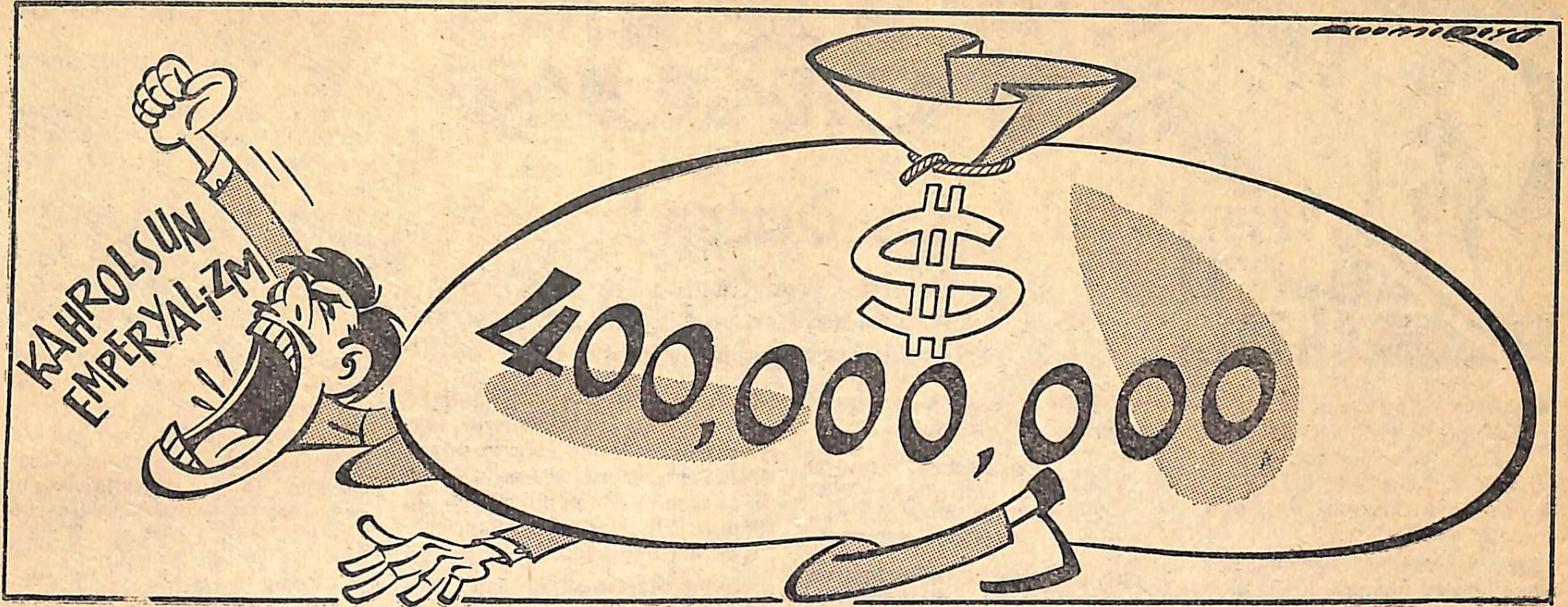
— Aslında benim bu işe aklım ermiyor: Kimi ortanın solunda, kimi ortanın sağında... Kimi sağın solunda, kimi solun sağında...

— Kimi solun solunda, kimi sağın sağında... Bunlara bakıp şaşırmamak için ne yapmak lâzım?..

B. R. — Galiba askerlikteki gibi hemşerim: Sağına sarımsak, soluna soğan takmak lâzım!..

Dostumuz Amerika, Türkiye'ye 400 milyon dolar iktisadî yardım yapıyor.. — Gazeteler —

ANKARA MEKTUBU

Başbakan Abandʼta:

57 günde yapılmış (Rumeli Hisarına nazire), Aband otelinin büyük salonunda dörtlü bir grup. Görmüşünden geçirmişinden açık sarışınından bir hanımefendi. İki anonim kişi... Bir de, bütün vatandaşların yakışıklı zamanını hatırladıkları biri: Bugünün Başbakanı Suat Hayri Ürgüplü...

İnsan düşünüyor Akbaba, zaman nice yıkım yapıyor diye. Ve dışta bu yıkımı yapan zaman acep içte ne gibi yıkımlar yapıyor diye. İnsan düşünüyor Akbaba!...

Benim hatırladığım, son derece «mağrurane» yakışıklı bir Tekel Bakanıydı. Kararmış kor gibi bakışının kudretinden nerdeyse vatandaş aygın baygın düşerdi. Arabasının rüzgârı bile haşmetliydi.

Salonda, yeni bir bezik partisi bitirmiş halli (hali öyleydi), umur görmüş tutumlu adamın hatları, sanki, normalden kuvvetli bir yer çekimine tâbi tutulmuş gibi, aşağı doğru çekikti, «ağlamaklı.» Yüzünün iki kısmı birbirine «asimetrikti.» Saçları kır ve kıtlaşmıştı. Kuru gül yaprağı rengi gömleği, turuncu kare kol düğmeleri, azcık buruşmuş keten pantalonuyla, bir millet yöneticisini değil, geçimli bir aile reisini hatırlatıyordu... Geçimli bir aile reisiydi de. O açık sarı saçlı hanımefendinin her dediğine son derece değer veriyordu: «Bakalım hanımefendi ne diyor. Bakalım hanımefendi ne düşünüyor» diye. Bizimkiler yaşlanınca iyi oluyorlar, bütün bir ömür hırpaladıklarına karşı, o bütün ömür hırpaladıkları dayanmış ta hayatta kalmışsa!...

Bu desteksiz, partisiz, kişi benim Başbakanım diye düşünüyordum. Bundan ne bekliyebilirim acep?... Hatlarında gezinen bakışlarım, ne bekliyeceğimi pek tesbit edemedi!... Bir «emeklilik» vardı her halinde!...

Bu emekli görünüşlü kibar adamı, bir manga emniyetçi bekliyordu. Ankaradan üç tane. Boludan beş tane. Şu Mesut Tuna, İsmet Paşanın arabasını «nakışlıyalı», muhafaza artmıştı Başbakanlarımızın etrafında.

O nakışlamadan sonra 70 e fırlamıştı Başbakanlarımızı korumağa memur emniyetçiler... Amma gene düşünüyordum... Evet amma, kendi politikası olan, başkalarını zedeliyecek kadar keskin, maya maya kinler kabartacak kadar kişiliği yırtıcı bir İnönü'yü «hâlisâne» niyetlerden korumak için bu miktar belki çok değildi.

Amma pek sayın Ürgüplü için... Ne kin, ne sevgi, ne hiddet, ne şiddet, ne muhalefet, ne muhalefetsizlik doğuran, sadece kayıtsızlık doğuran bir Başbakan için bunlar fuzulî masraftandı ancak... Herbirinin aylığı 1000 banknot olsa, ayda 70.000 banknot ederdi. Senede de 840.000 banknot!... E bununla 140 üniversite talebesi okutulurdu, ilerde Başbakan olabilecek kıratta. Bununla Hakkâri'nin bilmem kaç köyüne yol yapılabilirdi. Bununla...

Bolu emniyet müdürü kapıya yapışık bir masada zamanı öldürüyordu. Öbür emniyetçiler de yorgunluk kahveleri içiyorlardı. Bir işgüzar kişi kapıda giren çıkanı dikizliyordu, cebinde komplo plânı keşfedecekmişcesine. Ve kuru gül rengi gömlekli, turuncu kare kol düğmeli, buruşukça keten pantalonlu, «emekli» halli kibar adam, «Hoşlu beşli» sohbetlere dalıyordu.

Etrafında fısıldaşılıyordu: «Böyle yumuşak görünüşlü olduğuna bakmayının... Öyle sert olmasını biliyor kiiii!» KİME BRE?.. Kime... Maiyetindeki memura mı?.. Yardımcısına mı?.. Yoksam Osman Bölükbaşına mı?... Yoksam büyük çıkarcıya karşı mı?... Yoksam gerici ağaya mı?... Yoksam Kıbrıstaki hasmımıza mı?...

Aband oteli bir Başbakan daha gördü Akbaba!... İşte o kadar!...

Rokfeller:

İki kuşak namusluluk, son derece bıçkın, büyük haydut bir büyük pederi unutturuyor şu Amerikada... (Bizde bazan iki kuşak bilem lâzım değil!...)

Meşhur zenginlerden Rokfeller, serveti kuran, bugünkü anemikleşmiş her hususta mirasçıları değil, artık servete doyduktan sonram, namusa susamış. Çağırmış bir meşhur reklâmcıyı:

— «Benim bütün şöhretim, benim bütün servetim, çamur ve batak işler üzerine kurulu. Şimdi artık her şey bitti: Namus isterim. Namus, ki benden sonra geleceklerim rahat etsinler... Ve ismim, büyük bir hayırseverin adı diye tanınsın gelecek asırlarda.»

Reklâmcı boynunu bükmüş...

— «Ben sana yapılacağı söyliyeyim» demiş Rokfeller.

— «Evvelâ... İlmi satın alacağız. Büyük bir müessese kuracağız ilim adamlarının faydalandığı. (Ve Rokfeller foundation böyle kurulmuş...) Ondan sonra efendim, dinî işlere büyük paralar dökeceğiz. Ondan sonra efendim, elli sene önce canını yaktığım, ellerinden evlerini barklarını aldığım insanlardan, birkaçını, tabiî hepsini değil, hepsi bir ordu eder, bulacaksın, ve vaktiyle ellerinden almış olduğum malları kendilerine bugünkü fiatlarını belirtip iade edeceksin, ve bu kadar.»

Gerçekten bugün Rokfellerin adı sadece, dev ilim müesseselerine, dev hayır müesseselerine dolanık yâdediliyor. İsmin itibarı, oğullarını, torunlarını, Amerikalıların gözünde bir nim ilâh mertebesinde gösteriyor... Rkfellerlerden biriyle dost olmak, Amerikan Devlet Başkanıyla dost olmaktan daha makbul...

Şimdi anladınız mı bizde, neden bu cins müesseseler yok... Okuldu, üniversiteydi, tapınaktı, özel teşebbüsün bağışı olarak?... Şimdi anladınız mı?...

Bir kere bizim özel teşebbüsün servet ve şöhreti, Rokfeller gibi çamur ve batak üzerine kurulmamış...

Sonra Rokfeller'in bu kadar pahalıya satın aldığı namu şana ayrıca fazla lüzum da yok.

Ayrıca da belki bizde, o cins büyük reklâm ediciler yok da profesyonelinden, ondan!...

Çamur bünyemize daha uygun:

Bir dâvette Ankara Belediye Reisi konuşuyor:

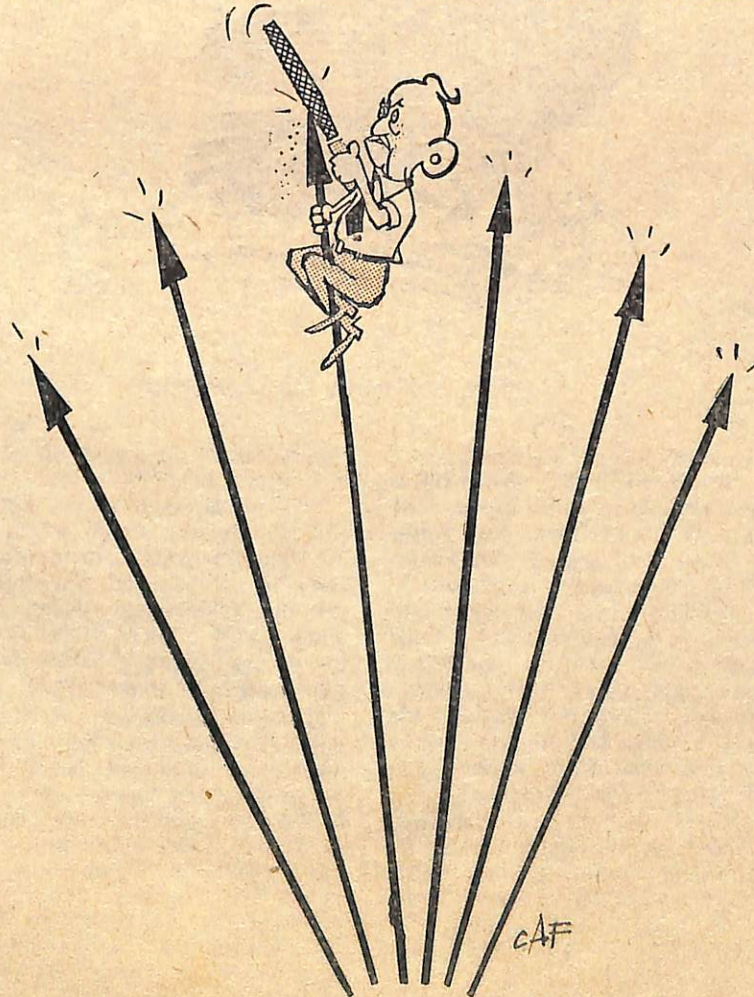
Vatandaş dinle güven sevin övün!

— «O çamurdan yapıyı yıktırmamız güç. Çünkü çamur bünyemize daha uygun...»

Bu Polonya sefaretinde Millî Bayram gününde, bahçede, ağaçların altında söylenmiştir.

Amaaan sanki inkâr edecekmişler gibi, neden bu kadar delil yığıyorum ki?...

Nimet ARZIK

C.H.P. Seçimlere hazırlanıyor!

BİZİM YOKUŞ

Boş Cüzdan!

Ahmet Haşim'in Frankfurt'tan getirdiği boş cüzdanı, boş cebime koydum ve Bizim Yokuşu, kaderimin yokuşunu tırmanmaya başladım!

İNSAN olarak eşsizdi Vakit sahipleri: Çalışanlarla dosttular, arkadaştılar, eşittiler. Ama Vakit gazete değildi artık. Satılmaz olmuştu, okunmaz olmuştu çoktandır...

Bir gazetenin düşüşü, düz yolda düşen insana değil, merdivende tekerlenmiş insana benzer, kaçıncı basamakta toparlanıp duracağı bilinmez. Son basamağa, kapının önüne kadar yolu vardır. Ondan sonra kalkacaksın, bir yerin kırılmadı ise, kolunu, diz kapağını uğuşturacaksın, topallıya topallıya tekrar yuvarlandığın basamakları çıkacaksın...

Vakit, son basamağa kadar düşmüştü bir kere. Kırık dökük içindeydi her tarafı. Birkaç kalemin koltuk değneği ile kaldırmak kolay değildi.. Çok tedavi, çok bakım, çok masraf isterdi.

Masraflı satışı değil, satışsız kazancı yeter buluyordu Hakkı Tarık!

Satışsız kazanç olur mu diye şaşmayınız: Yaşasın resmî ilân!

Satışsız bir gazetenin yazarlığına katlanmak güçtür. Elinizdeki kalemin hiç iddiası olmasa bile...

Eğer siz, kelimeleri tadan, virgülleri düşünen ve okuyucu huzuruna çıktığınızı unutmıyan bir imza sahibi iseniz, okunmamaya katlanamazsınız. Bu kaygı, en iyi muharriri, gün geçtikçe kötü muharrir olmaya iter...

O kadar yakınlık, o kadar sevgi, benim bu sıkıntımı gidermiyordu bir türlü... Mumyalaşıyordum burada!

Yunus Nadi bey, İkdam'ın parlak günlerinde bir yaz akşamı, beni, Yat Kulübün denize çıkıntı yapmış terasında rakı içmeğe çağırmıştı. O yaz, sayın eşi Nazıma hanımefendi, büyük kızı — henüz Uşaklıgil olmamış, — Leylâ, Nadir, Doğan ve küçük kızı Nilüfer ile kulüpteydiler, bahçe içindeki sarı binanın alt katında...

Üstad ile sofraya oturmadan, size şimdi sahiden hayâli cihan değer bir geçmiş zaman şakasını anlatayım:

Belki onaltı, onyedi yaşında, rüzgârlı bir genç kızdı Leylâ hanım.. Biraz saçlarını açmıştı ve bu pek yakışmıştı ona.

Şair Halil Nihat Boztepe, onu görünce soluğu kesilmişçesine sormuştu:

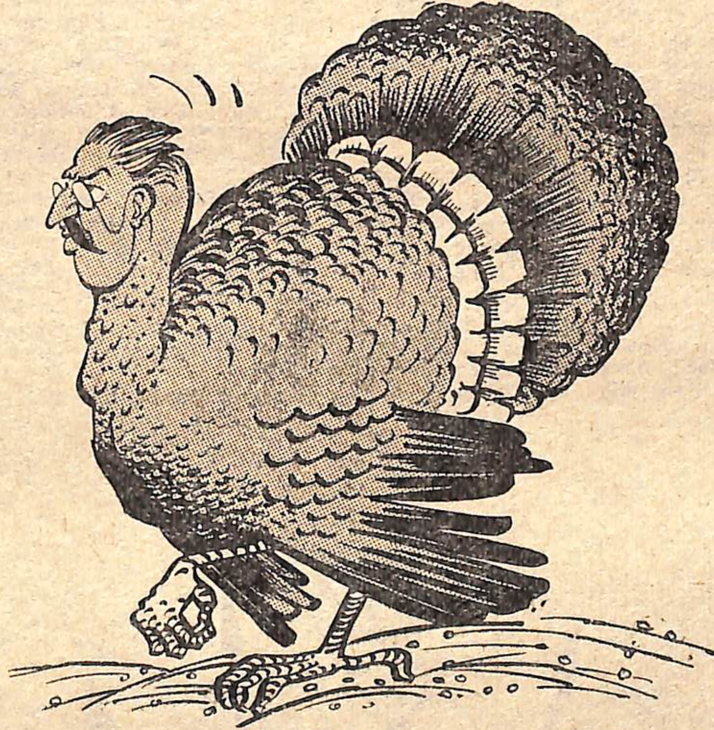
— Kim bu güzel?

— Yunus Nadi beyin kızı...

Gülümsiyerek, inanmaz gözlerle yüzüme bakınca, hemen iki mısra söyleyivermiştim:

Eder hâk-i siyehten bembeyaz
bir nilüfer peyda,
Hüda kaadirdir eyler bazı «Yunus»dan lüfer peyda!

İşte o akşam, Cumhuriyet sahip ve başyazarı, beni İkdam'dan daha iyi şartlarla kendi gazetesine çağırmıştı. Ne kadar gençtim o zaman: Bir ayağım yirmidokuzdaydı, bir ayağım otuzda... Çok sevindim. Ama ayrılamazdım İkdam'dan.. Ne Haşim'i bırakabilirdim, ne Ali Naci'yi...

Bizim Yokuşun baba Nadi'si!

Bu bir yıl önceki dâveti hatırlıyarak, Kemal Salih Sel'in dostluğu ile Yunus Nadi beyi yoklamıştım. Beni çağırdı. Matbaadaki odasında kısaca konuştuk:

Benden yalnız bir fıkra istemiyordu Yunus Nadi bey... Cumhuriyet'in ressamı Ercüment Kalmuk'a sık sık bir karikatür mevzuu verecektim. Haftada bir, bütün çeşnileri ile bir mizah sayfası yapacaktım ve hergün de bir fıkra yazacaktım...

Kolay değildi. Ama yapamıyacağım şey de değildi bunlar. Peki dedim. Yalnız bir şey dikkatimden kaçmadı: Odadaki Yunus Nadi bey, Adadaki Yunus Nadi bey değildi... Patronumla karşı karşıyaydım!

Üç arkadaştık bir odada: Peyami Safa, Yusuf Osman, ben... Yusuf Osman, Yunus Nadi beyin başyazılarını La Republique için Fransızcaya çevirirdi hergün. Bir de, Cumhuriyete mizah tenkitleri yazardı ara sıra... Tatlı, heyecanlı bir gönül adamıydı. Bizimle bir odada çalışmak, bahtiyarlıktı onun için..

— Edebiyat tarihine belki böyle girebilirim, diye gülerdi sevinerek...

Üstüme aldığım işleri yapıyordum aksatmadan. Ama keyfim yerinde değildi. Bir şey eksikti bu çatı altında, sıcaklık mı desem, yakınlık mı desem, dostluk mu desem, böyle bir şey...

Ben, yirmi yaşın içinde Bizim Yokuş'a gelmiş, kendi gücümle bir derginin başına oturmuştum. Burada, ne Ali Naci Karacan'ın şakrak arkadaşlığı vardı, ne Asım Us'un cömert dostluğu... Lisede talebem olan Doğan Nadi bile matbaada patronumdu!

Birbirini kovalıyan terslikler oldu o günlerde: Biri, galiba doktorların muayene ücretlerini üç liradan beş liraya çıkarmaları üstüne yazdığım bir fıkraydı. Buna, büyük doktorumuz sayın Abdülkadir Noyan bir cevap verdi. Ben, cevabı karşılıksız bırakmadım. Peyami Safa, hırçın kalemi ile tartışmaya bir kavga sertliği kattı: Operatör Mim Kemal'in apartıman temellerine ölü kemikleri döşeyerek... Yunus Nadi beye mektuplar yağmaya başladı, kaba mektuplar, öfkeli mektuplar!

Sustuk, daha doğrusu susturulduk...

Birinci ayın sonunda, aylığımı alırken, inanılmaz bir ödeme ile karşılaşmıştım: Yüz lira konmuştu önüme!

Yunus Nadi beyle yapacağım işleri konuşmuş, alacağım parayı konuşmamıştık. Bunu sormak sevimsiz gelmişti bana. Yokuşun bunca yıllık patronuydu o.. Baba Nadi!

Bu kadarla da bitmemişti tatsızlık: Abdullah Cevdet'in ölümü üstüne yazdığım bir fıkrayı, yazı işleri müdürü Kemal Salih'e verirken, matbaanın afacan çocuğu Doğan yanımdaydı. Onbeş, onaltı yaşında bir genç, bir lise talebesi, talebem... Birdenbire, sesi biraz yongalı:

— Fıkra köşesini böyle ölüm haberleri ile doldurmıyalım, demesin mi?..

Abdullah Cevdet'ti ölen.. Klerikalizme karşı savaş açan ilk derginin sahibi Abdullah Cevdet... Lâtin harflerini ilk özleyicilerinden Abdullah Cevdet...

Bin kalb olurum da okla mecruh,
Bir kalbe nişan alan ok olmam!
İçmem su susuzların elinden,
Açlar arasında ben tok olmam!

Diyen şair Abdullah Cevdet... Ama en beklenmez acıyı, bir sıkıntı günümde duydum. Bir gece, evimde en sevdiğim insan, en yakınım insan hastalandı. Kıvranıyordu beynine vuran sancıdan.. Mastoidit'miş.. Hemen hastaneye kaldırıldı ve sabaha karşı, kulak arkası kemiği kırılarak vahşi bir ameliyat yapıldı.

Yirmiüçündeydik ayın. Kısacık bir mektupla başıma geleni anlatarak, bir hafta sonra alacağım maaşı rica ettim Nadi beyden.

Tek satırlık bir notla mektubum geri geldi: Aybaşından önce tediyat usulden değilmiş müessesede!

Canım fena yanmıştı... O acı ile yazdığım taşlamadan şimdi birkaç mısra kalmış ezberimde:

Onun kâğıdıdır bizim derimiz,
Makinelerini yağlar alın terimiz!

Döker sayfalara allı yeşilli salçalar,
Yayar sütunlara kollar, göğüsler, kalçalar,

Milleti getirip Cûş-u huruşa,
Satar Türk güzellerini beşer kuruşa!

Bizim Yokuş'un o güngörmüş, o babacan Yunus Nadi'si, neden böylesine katı olmuştu, hâlâ çözemediğim bir düğümdür.

Ertesi gün, Almanya'dan dönen Ahmet Haşim'i karşılamıştım Sirkeci garında. Bana, o hasta halinde, bir cüzdan, son derece güzel bir para cüzdanı getirmişti Frankfurt'dan... Verirken, solgun yüzünde eski neşesini andıran bir tatlı gülüşle:

— Hâce, demişti, sana uğur getirecek bu cüzdan... Hiç boş kalmıyacak!

Hiç boş kalmıyacak boş cüzdanı cebime koydum ve Bizim Yokuş'u, kaderimin yokuşunu tırmanmaya başladım.

Yusuf Ziya ORTAÇ

— İşte benim tip'im!

Dolmuşlar bazı caddelerden geçemeyecek. — Gazeteler —

— Böyle de geçemez miyim âbi?..

Kim bakacak bu bağa?

Bir atalar sözü var, küpe olmuş kulağa:
Sen ağasın, ben ağa.. Kim bakacak bu bağa?
Bu söz bizim aynamız.. Göz atın sola sağa:
Ufak, saymaz büyüğü.. Büyük, kızgın ufağa!..
Sen ağasın, ben ağa..
Kim bakacak bu bağa?...

Hayatımız benziyor çözülmez kördüğüme:
Zorlu, ferman veriyor.. Güçsüz, gidiyor güme!..
Hiç ilâve etmeden etrafta gördüğüme,
Kısaca anlatayım: Herkes gırtlak gırtlağa!..
Sen ağasın, ben ağa..
Kim bakacak bu bağa?...

Bu benlik fırtınası bırakmazken yakamı,
Enginde yüzdürürüm nasıl köhne takamı?..
Vekil, Valiyi haşlar.. Vali de Kaymakamı..
İl, çıkışır İlçeye.. İlçe, kızar Bucağa..
Sen ağasın, ben ağa..
Kim bakacak bu bağa?...

Kasabada kalblere particilik kin atar,
Seçimde iki taraf tozu dumana katar:
Kimi nâralar atar, kimi yaralı yatar..
Yakında iş dökülür tabancaya, bıçağa!..
Sen ağasın, ben ağa..
Kim bakacak bu bağa?...

T. İ. P — bozuk ayar — bir parça sola kayar,
«Sağcı» azar Bursa'da: İki vurur, bir sayar!..
Gelir Türkeş göz boyar.. Bir partiye el koyar:
Birer birer düşürür eskileri tuzağa!..
Sen ağasın, ben ağa..
Kim bakacak bu bağa?...

Göz açıp kapamadan biri kahraman olur:
Demirel'in her sözü A. P. de ferman olur...
Kurulur bir «Kır at»a.. Sultan «Süleyman» olur;
Tırıs gider takınca bayrağını mızrağa!..
Sen ağasın, ben ağa..
Kim bakacak bu bağa?...

Bölükbaşı durur mu?.. Lider yok ondan öte,
Bülbüle taş çıkarır kürsüde öte öte..
Bir terane tutturur: «T.R.T. de, T.R.T!..»
Aşık, gene alamaz iktidarı kucağa!..
Sen ağasın, ben ağa..
Kim bakacak bu bağa?...

Yüzümüzün görmedik bir kere güldüğünü,
Bizde de böyle olur Demokrasi düğünü...
Satır, elinde dürbün, küpeştede İnönü.
Dümeni kırmış sola, yelkeni açmış sağa,
Sen ağasın, ben ağa..
Kim bakacak bu bağa?...

İmrendirmiş herkesi Vekâlet sandalyası:
Bir türlü kurumuyor ağızların salyası!..
Halk yiyor, sade suya, ama kabak kalyası;
Girin, Meclisten önce, evlerde bir mutfağa!..
Sen ağasın, ben ağa..
Kim bakacak bu bağa?...

Hayat pahalanıyor şehirde günden güne,
Apartman tutamazsan, gecekonduda tüne!..
Köyde bu gürültü ne?.. Soygun soygun üstüne:
İşsiz kalan çıkıyor, elde mavzerle, dağa!..
Sen ağasın, ben ağa..
Kim bakacak bu bağa?...

Yazarsan, kafiye çok.. Göz atma pek uzağa;
Dar gelirlinin küsmüş çatalı boş tabağa!..
Geç şimdi siyaseti.. Ne giriyor kursağa?..
Ne zaman kalkacağız, birlik olup, ayağa?..
Sen ağasın, ben ağa..
Kim bakacak bu bağa?...

Necdet Rüştü EFE

Aramızda kalsın!...

FERİDUN Fırdöndü, seçim nutkunu bitirdikten sonra, terini silerek yerine oturdu. Yarım saat konuştuğu için, oldukça yorulmuştu. Seçmenleri, hemen masanın etrafını çevirdiler. Eski particilerden, kaşarlanmış politikacı İsmail Ağa, köyde, böyle güzel, böyle heyecanlı bir nutuk dinlettiği için son derece gururlanmıştı. Çünkü Feridun beyin buralara kadar gelip nutuk söylemesine, İsmail Ağa önayak olmuştu.

Feridun Fırdöndü için, kasabada iptida «züppedir» diye tevatür dolaşmış, ama adamcağız, her gittiği yerde dinden, imandan söz açarak heyecanlı nutuklar çekmiye başlayınca kredisi birdenbire artıvermişti.

Feridun bey, masaya oturduktan sonra, İsmail Ağaya döndü:

— Nasıl buldun konuşmamı Ağam?.. dedi. Oturaklı konuştum, değil mi?..

— Oturaklı da lâf mı beyim?.. Oturaktan daha ziyadesini gonuştun. Okumuş adamın hali, helbet başga türlü oluyor. Ağızın, dilin dert görmesin, sağ olasın..

— Siz de sağ olun.. Seçmenlerimi canım kadar sevmek ilk vazifemdir. Onlara hizmet etmek de ikinci vazifem..

— Vallaha sen çok yaşa beyim... Bizim de sana ganımız pek gaynadı..

— Tabii canım.. Hepimiz Müslümanız.. Hepimiz birbirimizi sevmiye mecburuz..

— Allah senden razı olsun beyim.. Zaten bir insan müslüman oldu mu ondan korkulmaz..

— Elbette korkulmaz.. Çok şükür biz de namazında, niyazında, dini bütün kişiler olarak, Cenâbı Hakkın indinde makbûl bir kul olmıya çalışıyoruz.

— Helbetteeeee!.. Namazında, niyazında olan insanlardan bize fayda var. Neymiş öyle, akşamları ikrah sofrası gurup da, iskambil kâhatını elinden düşürmeyen adamlar?.. Rappim, cümlemizi onların şerrinden gorusun..

— Âmiiin... Öyle adamların memlekete çok ziyanı oluyor İsmail Ağa...

— Helbette beyim..

— Kâfirlik ortalığa yayıldıktan sonra, kadınlar sokaklara açık saçık dökülüp de namuslu erkekleri baştan çıkarmaya başladıktan sonra, ortalıkta ne bet kaldı, ne bereket.. Öyle değil mi?..

— Öyledir beyim..

— Bakın, size çektiğimiz sıkıntıların asıl sebebini anlatayım. Bütün arkadaşlar dinlesinler..

— Dinliyorlar beyim.. Sen anlatmana bak..

— Bu sene kışın, Ankaraya bir artist gelmişti. Ahalinin içinde soyunup dökünüyordu. Bütün politikacılar da, o artistin soyunduğu gazinoda masalara kurulup içki içerek bu kerih manzarayı seyrediyorlardı. Bir hafta sonra, bir de baktık ki, et fiyatları on liradan on iki liraya fırlamış.. O artist gitti, başka artist geldi. O da ahalinin ortasında anadan doğma soyunuyor, erkekleri huylandırıyordu. Üç gün sonra da pirinç fiyatları altı liraya fırladı. Ondan sonracığıma, plâj vakti geldi. İstanbul'un kadınları, plâja çıplak girmiye başladılar. Zeytin, sekiz liraya fırladı. Beyoğlu caddesinde ince entari giyip çıplak kolla dolaşan kadınlar yüzünden sebze fiyatları yükseldi. Sinema filmlerinde, herkesin içinde öpüşenler yüzünden meyvalar pahalılandı. Herkes zanneder ki, bu fiyatlar durup dururken artıyor. Halbuki dinsizlik ve çıplaklık ortalığı böylesine sarınca, Cenâbı Allah da, kulların, onların rızklarını keserek cezalandırıyor.

Masanın çevresinde oturanlardan Keleş Bayram, elini mermerin üstüne vurdu:

— Bak görüyon mu şu başımıza gelenleri?.. dedi. Bi de bahalılık var diyerekten, şuna buna gusur bulurlarıdı.. Zaten ben ağnıyorudum bu imansızlığın yayılıp ortalığı sarmasını.. Ne almıya niyet itsen, bahalı.. Besbelli İstanbul'un cıbılah garısı, bizim başımızı bu derde sarmış.. Beyim, gayrı sen bizim elimizden dut.. Biz sana reyimizi seve seve veririk.. Emme sen de bu işleri yoluna boyarsın gayrı... Değer mi?..

— Koyarım helbet.. Evvel Allahın sâyesinde koyarım!

İsmail Ağa heyecanlı bir sesle:

— Yaşşa beyim, dedi. Biz de reyimizi sana virmezsek, Rappim bizi kel tavuğa döndersin...

Keleş Bayram tasdikledi:

— Vallaha vircez.. Hiç bi evham gelmesin içerine..

Sonra İsmail Ağa'ya döndü:

— Ağam, hadi şincik beyimizi de alıp hep barabar cuma namazına varalım.. Buyurun sayın beyim.. Cuma namazını gıldıktan kelli, İprâmların bağına, guzu yimeye vercez.. İlk siftah namaza gidelim...

Feridun Fırdöndü, bu teklif karşısında, biraz şaşırır gibi oldu:

— Cuma namazına - mı?.. diye sordu.

— Helbet cuma namazına.. Bizim burlarda heç kimse cuma namazını gaçırmaz. Biz de böyüklerimizinen namaz gılıp iftihar oluruz..

Feridun Fırdöndü, yavaşça ayağa kalktı. İsmail Ağayı kolundan tutup:

— Ağam, biraz baksana bana, dedi. Şu musluğu gösteriver de, ellerimi yıkayayım..

İsmail Ağa sordu:

— Geleyim mi?..

— Gel gel.. Şuracığa gel beş dakka..

Feridun bey önde, kahve ocağına doğru yürüdüler. Tezgâhın yanında, aday adayı, Ağaya doğru eğilip usulca fısıldadı:

— Ağam!.. Gördün mü başımıza gelenleri?.. dedi.

— Ne varmış ki beyim?..

— Yahu baksana.. Cuma namazından bahsediyorlar.. Namaz kılalım diyorlar..

— Gılarız..

— Nasıl kılarız canım?..

— Niye gılmayorsun beyim?..

— Ben namaz kılmasını bilmem ki..

— Bilmez misin?..

— Aman İsmail Ağa, gözünü seveyim, sen şu işi idare et..

— Vallaha bilmem ki, nasıl idare itmeli?..

— Artık sen bilirsin.. Ocağına düştüm.. Beni rezil olmaktan sen kurtaracaksın..

— Hele sen aptestini almıya başla da, üst yanı için bi çare düşüneyim..

— Ağacığım, dur bir dakika yahu.. Ben abdest almasını da bilmiyorum...

— Aptes almasını da mı bilmiyorsun?.. Çeşmenin başına git de, biraz elini ağızını yıkar gibi yap.. Çoraplarını da çıkar, ayaklarını yıka.. Boynuna, gulaklarının ardına azcık su çal..

— Dur Ağacığım.. Kaçma hemen yanımdan.. Cuma namazı kaç rekâttır?..

— Canım, sen aptesini al da, rekâtını sonra düşünürüz..

— Söyle, söyle.. Şimdi ayak üzeri söyleyiver...

İsmail Ağa, Feridun Fırdöndü'ye biraz sokuldu:

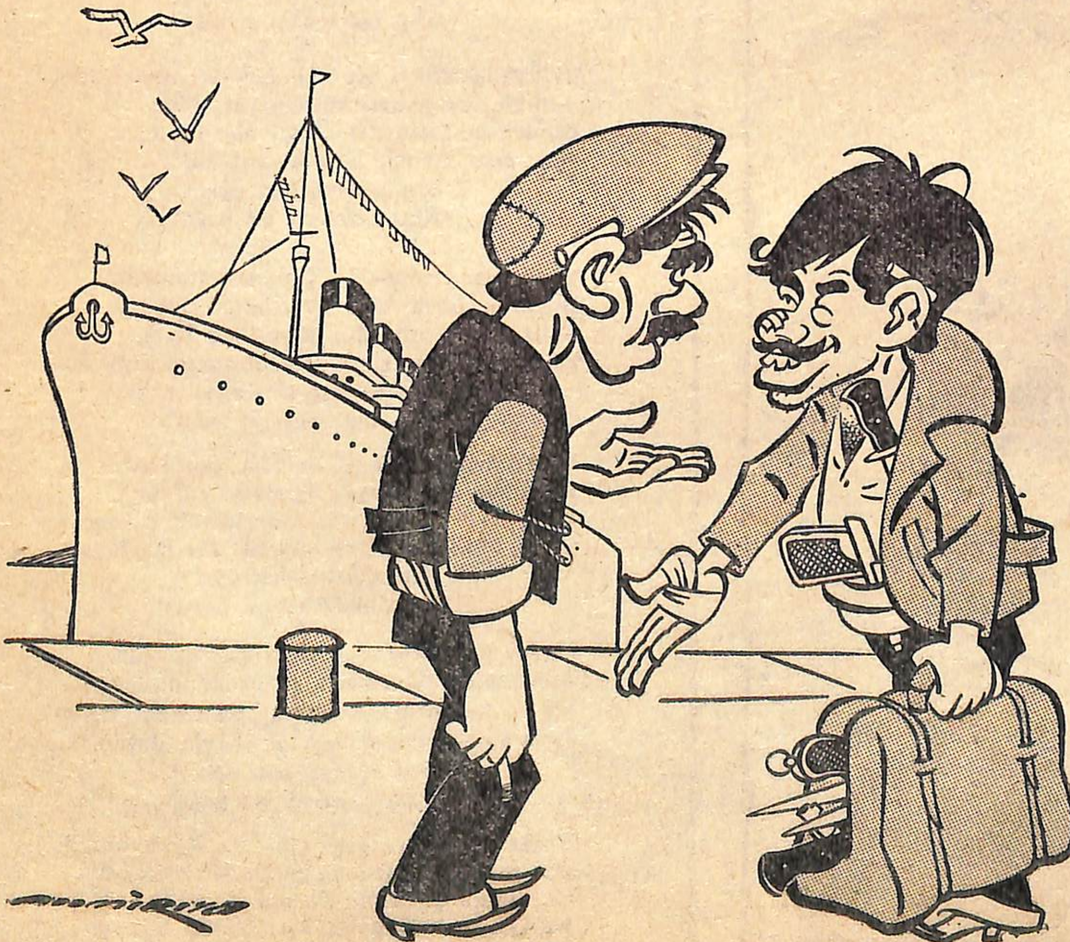
— Beyim, biz mademki ayni partinin adamıyız, hepimiz birbirimizin sırrını bilsek de zarar itmez..

— Söyle, söyle, çekinme...

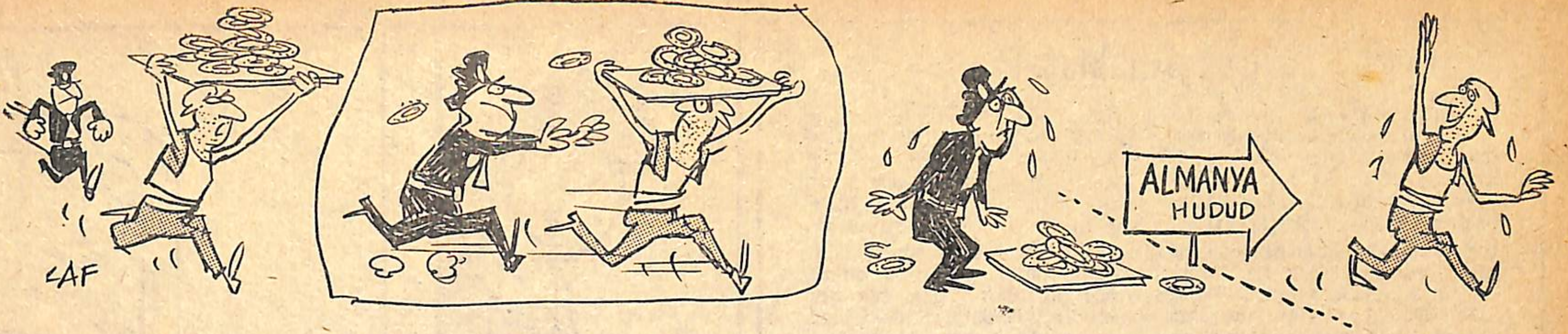
— Beyim, işin doğrusunu sana diyivireyim.. Esasına bakarsan, öğle namazının gaç rekât olduğunu ben de bilmiyorum... Emme Allahını seversen, aramızda galsın.. Duyulmasın..

Adnan VELİ

İngilterede idam cezası kaldırıldı. — Gazeteler —

— Ulan bu ne? Avrupaya mı gidiyorsun?
— Evet âbi... İngilterede çalışacağım artık!..

Yazısız

PAZARTESİ

White Horse

Doğan Nadi, Cumhuriyetteki «Yedi Dakika»sında AP. nin kır atı yanına bir de ünlü White Horse (Beyaz at) viski şişeleri üstündeki atın resmini koymuş. Doğrusunu isterseniz ikisi de birbirine benziyor.

Bu kır at siyasî hayatımızın bitmez tükenmez bir meselesi olduğundan, üstüne nükteler yapmakta devam edilecek. Doğan Nadi'nin buluşu ise çok ilgi çekici...

Çünkü böylece AP. firması yalnız Demirkıratı tutanları ve sevenleri değil, viski sevenleri de kendine çekecek.

Viskici kapitalistlerimiz ve viskici sosyalistlerimiz de kır atın cazibesine kapılacaklar...

Seçim günü doğru seçim sandığının başına...

Bilindiği gibi o gün içki yasağı yüzünden viski şişesi başına koşamadıkları için White Horse'un benzerini ancak oy puslalarında bulabilirler.

Viskiciler böyle... Ya rakıcılar? Onlar için tehlike yok.

Bizim seçmenler siyasî partileri kulüp gibi tuttuklarına göre Tekel'in «Kulüp»çüleri her akşam kadeh kadeh politika içmekteler.

SALI

Hayvanat bahçesi

Söz hayvanlardan açıldı. Şu zavallı hayvanların insanların elinden çekmediği kalmadı. Sonunda insanoğlunun emektar dostu atı da siyasete bulaştırdık. Oysa zavallı atların siyasetle ilişkileri hiç yoktur. Bakın eşekler için bir şey diyemeyiz. Onların siyasî hayata karışıp hattâ ne muteber koltuklara ve makamlara oturdukları görülmüştür. Sonra nice öküzlerin, nice katırların, nice kazların da siyasi hayata atılıp politikada başarı kazandıklarını hep görüyoruz. Bu arada gene politika hayatında devekuşlarına, papağanlara, maymunlara ve sürüngenlerin her çeşidine rastlıyoruz.

Ama at...

O bir asil hayvandır... Böyle şeylere hiç karışmazdı. Eninde sonunda ister istemez bulaştı.

ÇARŞAMBA

Rüya tâbirleri

Bu haftamızın günlerini hep hayvanlara ayırdık. Bunun sebebi kır at oldu. Politika piyasasına çıkarılınca kır at, elbette gazeteciler de ondan ilgilerini esirgemiyecekler.

Milliyet gazetesi de **«Hayırdır İnşallah»** köşesinde bu hafta at'a yer vermiş. Olduğu gibi alıyoruz:

At görmek hayırlı rüyalar serisine dahildir. Ata binmek murada ermektir. Atla yeşillik bir yerden geçmek, bu muradın çok çabuk ve hayırlı olacağına işarettir. Atın kuyruğu çatallı ise bu kuvvet ve kudretin artacağı anlamına gelir. Oynak ve huysuz bir ata binip bunu hükmü altına alan kimse mal ve mülkünün süratle artacağından emin olabilir. Siyah at tez zenginlik, beyaz at iyi bir izdivaç, kırmızı at devlet, iktidar demektir.

Gördünüz mü ortaya çıkıyor at'ın marifetleri...

Haydi hayırlısı... Siyasi hayatımızda uykuya yatanlara iyi rüyalar.

İnşallah rüyalarında at görürler diyeceğim ama, rüyasında at gören bir CHP. li artık hayırlı bir rüya gördüğüne inanır mı?

PERŞEMBE

Tembel boğa

Bu anlatacağımız gerçek bir olay. Yeni gazetede okuduk. Amerikanın Black Watch çiftliği, İskoçyadan bir boğa satın almış. Hayvanın adı pek uzun ve pek zor: Lindertis Evulse. Ve bu çapraşık isimli boğa, tam 176.400 dolara satın alındığı halde iki yıldanberi görev yapmazmış. Yan gelir yatar, ve kendisine getirilen inekler mutsuz olarak geri dönerlermiş.

Şimdi basın muhteşem görünüşlü Lindertis ile alay etmeğe başlamış. Gazetelerde bu tembel boğanın resimleri yer alıyormuş. Ve ünlü Esquire dergisi Lindertis'i alay olsun diye «Yılın âşıkı» seçince de kıyamet kopmuş.

Ama boğanın cins bir boğa olduğunda ısrar edenler kendisini ünlü baytarlara götürmüşler. Ameliyat olması gerektiği ileri sürülmüş.

Şimdi herkes ameliyatın sonucunu bekliyormuş.

176.400 dolarlık boğa (ki Türk parasıyla 1.760.000 lira)nın böylece değerleneceği umulmaktaymış.

Görüyoruz ki hayvanlar Amerikada da kamu oyunu meşgul ediyor... Ama doğrusu biraz başka çeşit... Politika bakımından değil, seks bakımından...

CUMA

Boş çerçeve

Suzan Sözen hanım «Boş kalan çerçeve» romanında hayatının hikâyesini anlattı. Tabii bu arada en önemlisi — artık kendisi ilân ettiğine göre bizim söylememizde bir sakınca yok — Menderes ile arasında geçen aşk hikâyesini de anlattı.

Edebiyatçılarımız bu romana (veya hâtırata) ne değer verirler bilemeyiz. Ancak biz Suzan Sözen'in tarihçilerimize iyi ipuçları verdiğine inanıyoruz. Bir devrin ne mene şey olduğunu bundan daha iyi anlatacak belgelere zor rastlanır.

Suzan Sözen hanım, romanın son tefrikasında diyor ki:

«— Ne yaşadımsa hislerimle yaşadım. Zaten kaderde aklın yeri yoktur.»

Kendisi bu inciyi de çerçeveleyip «Boş kalan çerçeve»nin yanına asmalı...

Aklın bulunmadığı bir boş çerçeve ile öteki boş çerçeve ikisi yanyana pek iyi, pek iyi yakışırlar.

CUMARTESİ

Ve bir fıkra...

Boş kalan çerçeve romanı bize bir de fıkra hatırlattı:

Adam kadını seviyormuş.

Gözlerine bakıp:

— Ah, sevgilim, diyormuş, o güzel gözlerini çerçeveleyip duvara asmalı...

Dudaklarına bakıp:

— Ah sevgilim, diyormuş, o güzel dudaklarını çerçeveleyip duvara asmalı...

Göğüslerine bakıp:

— Ah, sevgilim, diyormuş, o güzel göğüslerini çerçeveleyip duvara asmalı...

Beline bakıp:

— Ah, sevgilim, o güzel belini çerçeveleyip duvara asmalı...

Ve kalçalarına bakıp:

— Ah, sevgilim...

Derken adam... Sokaktan kalın bir ses duyulmuş:

— Çerçeveciiiii... Hani ya istediğiniz boyda çerçeveler...

PAZAR

Olmaz olur mu?

Hürriyette bir yazı:

— Sirkenin fazlası zarar mıdır?

Zararlı imiş...

Sirkenin içinde bol miktarda asit bulunduğu için midesi hassas insanlara dokunurmuş.

Oysa biz şimdiye kadar:

— Keskin sirke küpüne zarar verir... diye bilirdik.

Demek insanlara da zararı varmış.

Ve öfkelendikleri zaman insana:

— Keskin sirke küpüne zarar... diyenlere hak verelim bundan sonra.

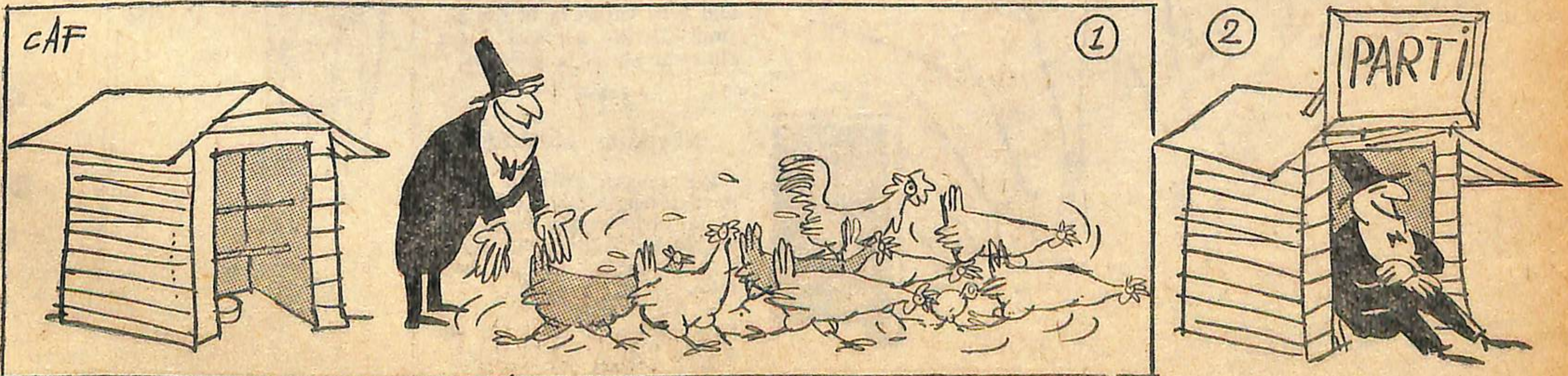
Çünkü şimdiye kadar:

— Öfke baldan tatlıdır... diye işi tatlıya bağlardık.

Bal ile sirke bir araya gelir mi hiç?... Demek ki bazan geliyor, ve öfkede buluşuyorlar ikisi...

Ballı sirkeli bir tadı yok mudur öfkenin?

Teşkilâtı olmayan partiler seçime giremiyecek. — Gazeteler —

— Kış, kış, kış!..

Nirengi noktası!

BİR noktayı tanımak ve tanıtmak için başka bir noktaya ihtiyaç vardır. Bu, askerlik bilgilerinde olduğu gibi, genel olarak da kullanılan bir usuldür. Örneğin, bir çay evi mi tarif edeceğiz: Ramazanpaşa camii karşısındaki çay evi. Birisini mi tanıtmak gerek: Elâzığ milletvekili Bay nokta noktanın yeğeni. Kırda bir çeşmenin yerini mi tâyin edeceğiz: Harmantepe'nin yakınında bulunan çeşme... gibi. Bizim mahalle de büyükçe olduğundan okul, park, polis karakolu gibi yerler adres tesbitinde işe yarar.

Geçenlerde mahallede bir vatandaş, sizlere ömür. Yukarıdaki usulle ölen kimsenin evini tarif etmem gerekince: Hani güzeeel bir kız var ya, şuradaki sokaktan inince... İşte o güzeeel kızın evinden iki ev aşağıda. Diyerek güzeeel kızı nirengi noktası olarak seçtim.

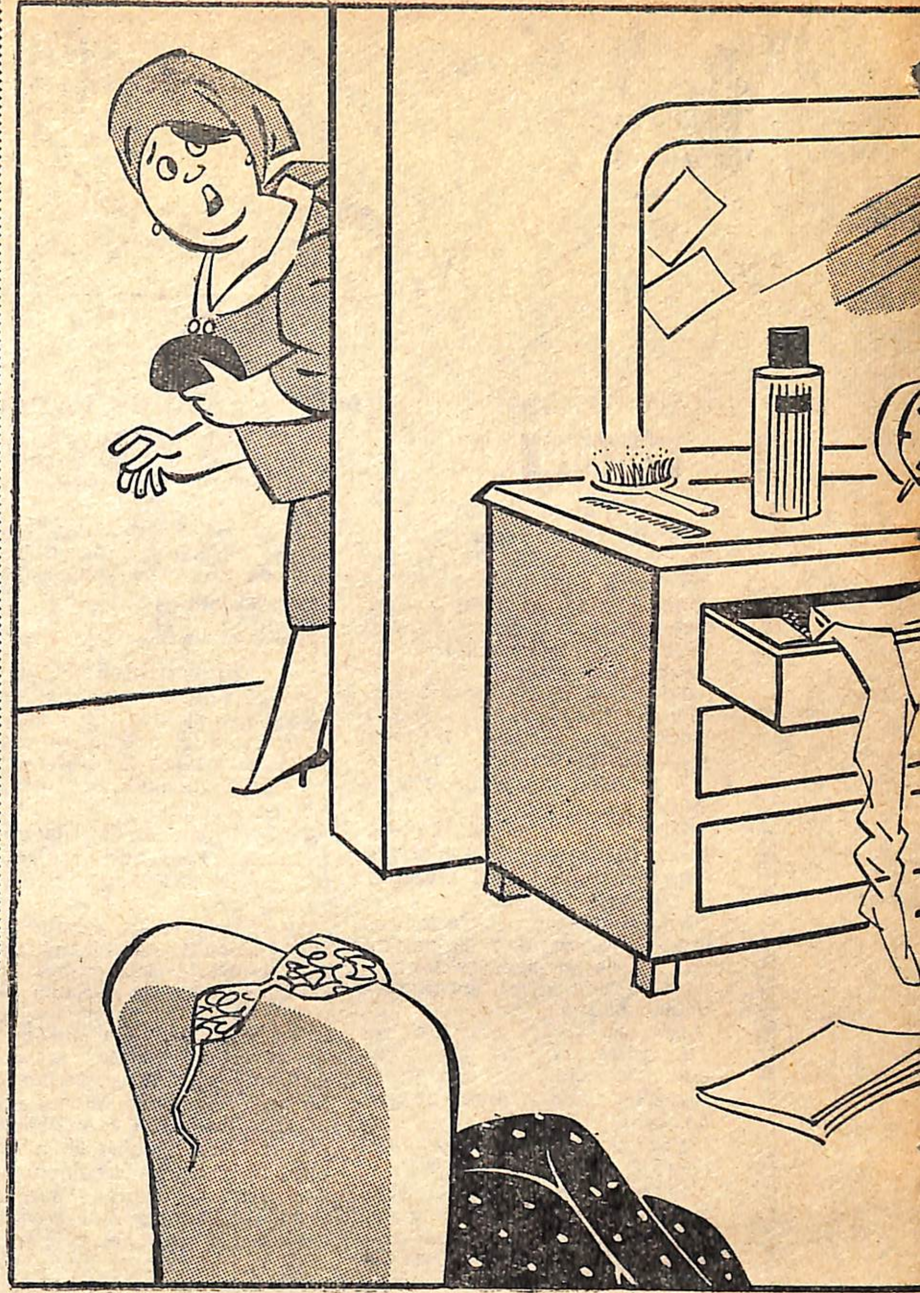
Bizim aileyle uzaktan akrabalığı olan Kurbağalı köyünden biri var. İsmi de kolayca hatıra gelecek cinsten değil: Hasan Hüseyin Samsa. Babasıyla babam hısım olurlarmış. Bugünlerde artık Hasan Hüseyin'le bu akrabalığımız uzaklaşmış sayılır. Rahmetli babasının köydeki âdet üzerine lâkabı, Keneli idi. Kenedi'ye ne kadar benziyor! Şimdi Keneli'nin oğlunu anmak için, Amerika'nın müteveffa başkanı Kenedi yoluyla, baba Keneli'yi hatırlıyorum. Bundan sonra da, onun oğlunu yani Hasan Hüseyin Samsa'yı bulmak mesele mi artık! Bir büyük vasıtasiyle bir küçüğü bulmaya yarıyor bu nirengi noktaları. Yaaa, çok kıymetlidir bu noktalar. Eski harfler devrinde daha da kıymetli imiş. Baksanıza, şair ne diyor:

Kalem olsun eli ol kâtib-i bet tahririn — Ki, sevâd-ı rakamı «sur»umuzu «şur» eyler! — Kâh bir harf sukutuyla eder «nadir»i «nâr» — Kâh bir nokta sukutuyla «göz»ü «kör» eyler!

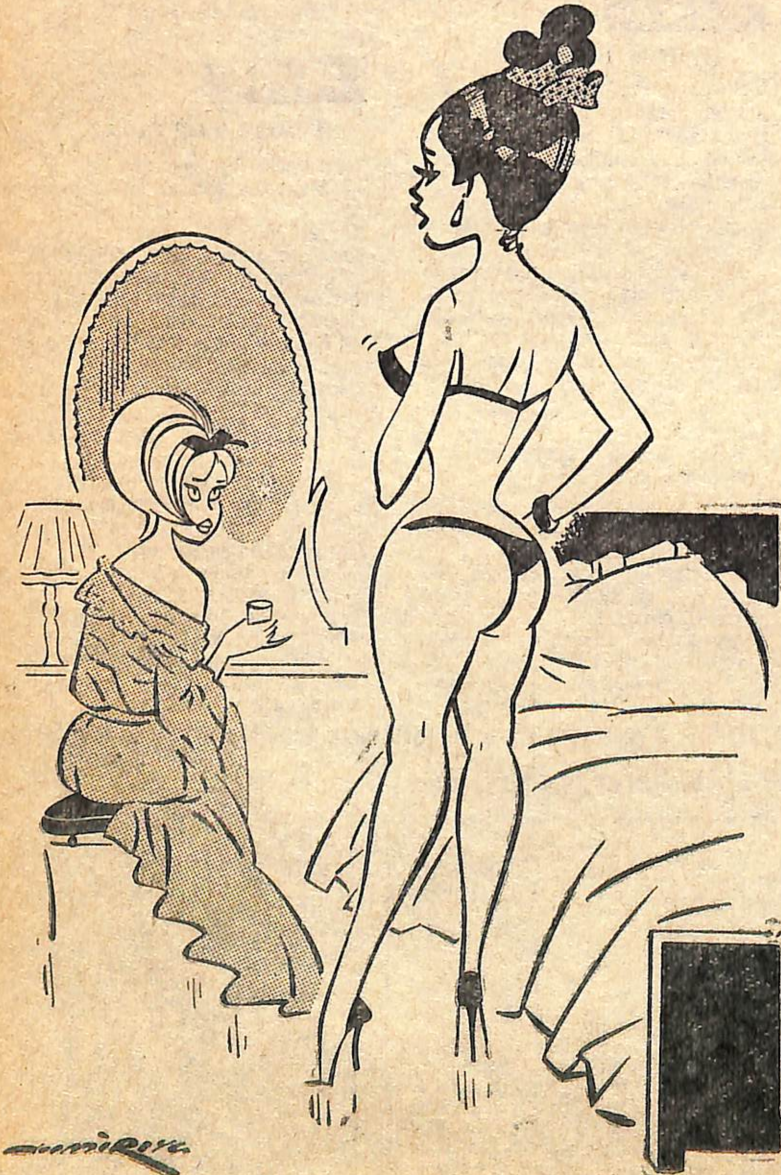
Şairin buyurduğunu çözmek uzun. Kısacası: «Bir noktayı unutmakla «göz»ü «kör» eder diyor. Çünkü efendim kulaktan dolma bilgiçliğimi hoş görün, eski harflerde bir «Ze» varmış ki, göz'ün sonuna o gelirmiş. Bir de biçimi tıpkı «Ze» ye benzer bir «re» varmış ki, kör'ün sonuna da o... Tıpkı başsız virgülü andıran bu iki harf arasındaki tek ayrılık, ze'nin üstünde pire tersi kadar küçük bir nokta bulunuşu... Dikkatsiz kâtip o noktayı unuttu mu, göz, kör oldu gitti!

Allah korusun, noktaya dikkat!

Nazmi KARACA

— Kızım, erzak filem

— Evlendikten sonra bambaşka bir adam oldu.. Patlıcan kızartmasının kokusunu, dudaklarındaki rujun kokusundan daha çok seviyor!

Yasak

Neriman o gün annesiyle sinemaya gitmişti. Kapıda: (18 yaşından aşağı olanlar giremez) levhasını görünce canı sıkıldı, annesine döndü:

— Demek ben bu filmi seyredemiyeceğim, öyle mi anne?

— Evet kızım.. Bu herhalde senin yaştakilerin görmesi doğru olmayan bir film.. Sinema sahibi girmene müsaade ederse polis ona ceza verir..

Ertesi sabah, Neriman, ağlamaklı bir gözle annesinin odasına girdi:

— Anneciğim, kusurumu affet, beni sakın cezalandırma dün gece rüyamda benim yaşımdakilerin görmesi doğru olmayan bir rüya gördüm!

* * *

Nereden tanımış!

Bir sanatçı yıllardır göremediği zengin fakat çok cimri bir arkadaşiyle karşılaştı, hemen boynuna sarıldı, öptü, hatırını sordu, zengin, hayretle, sanatçıya sordu:

— Yirmi sene sonra beni nasıl tanıdın?.. Halbuki yüzümün hatları çok değişmiş..

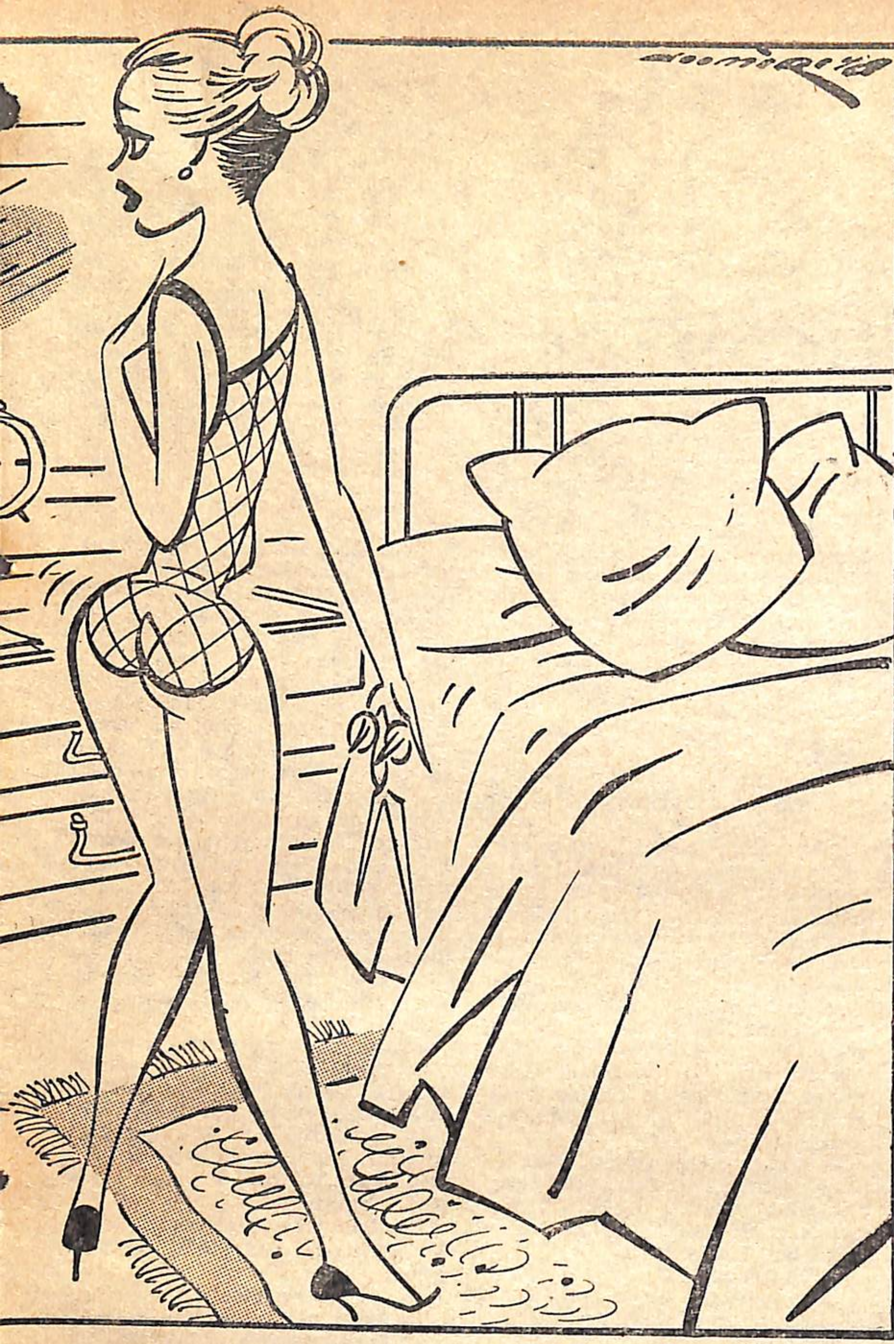
Sanatçı, hemen cevap verdi:

— Öyle, fakat paltonun hatları değişmemiş!..

Adana'da «Kasım Güleği evlendirm

İlân

...gördün mü benim?..

...derneği» kuruluyor. —Gazeteler—

...k!

Politik durum!

Kimin peşinden gitsin hepten şaşırdı seçmen:
Aklın çizdiği yoldan boyuna sapış sapış!
Lâf, ağızlar dolusu.. Asayiş tümen tümen,
Gerçeğe karşı gözler daima kırpış kırpış!

* * *

Toplumda bir zümre var sığamıyan kabına,
Bir sınıf karışmıyor ne suya, ne sabuna,
Uyduran uyduruyor her şeyi kitabına,
Bu yüzden eksilmiyor her zaman çalış, çırpış!

* * *

Olayların akımı pek sinir kemirici,
Bu akşam seni öven, yarın sabah yerici!
Ya faşistsin, ya kızıl, ya dinsiz, ya gerici!
Bu hengâme içinde inançlar tepiş tepiş!

* * *

Biraz tüylenenlerin halkla kalmaz ilgisi,
Ne esami okunur, ne yurttaşlık bilgisi,
Bunca büyük hatâyı silmez zaman silgisi,
Menfaate bulanan parmaklar yapış yapış!

* * *

Bir çokları sanıyor mevkilerini tünek,
Bir çokları istiyor falsosuna ödenek,
Yetkiye kavuşurken birkaç müseccel dönek,
Millî gelir bir anda edilir kapış kapış!

* * *

İtimat kapısının şimdi kilidi paslı,
İçerde dönen şeyin belli olmuyor aslı,
Dört yılda bir gelince yeni bir seçim faslı:
Goygoycular yollara koyulur tıpış tıpış!..

Salâhattin KUTLU

Rekabet

İki berber arasında müthiş bir rekabet vardı. Bir gün bir tanesi vitrine şöyle bir ilân koydu:

«Saç kesme sadece 350 kuruş.»

Ertesi gün rakibi kapıya bir levha astı:

«Saç kesme 350 kuruş yerine 150 kuruştur.»

Daha ertesi gün birinci berber ilânında şöyle bir değişiklik yaptı:

«Size 150 kuruşa mal olan saç traşını bize gelip düzeltebilirsiniz!»

* * *

Tavuk

Lokantada, müşteri garsona çıkışır:

— Şu tavuk porsiyonunu al, götür: bu yalnız tüy ve kemik.

— Anlaşıldı efendim, siz kuyruğunu da istiyorsunuz!

* * *

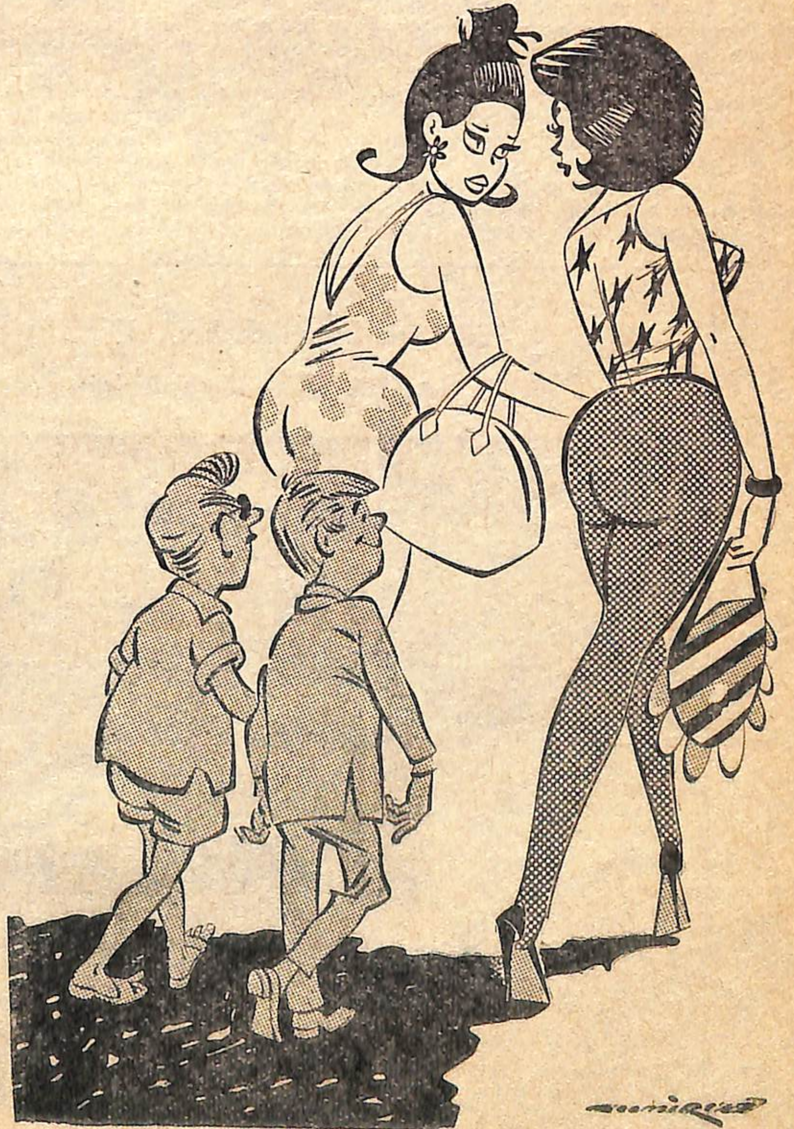
Motosiklet

Baba oğluna:

— Oğlum, eğer onaltı yaşından önce sigara içmeyeceğine dair bana söz verirsen sana bir motosiklet alırım.

— Yazık! Daha önce söylemeliydin baba!...

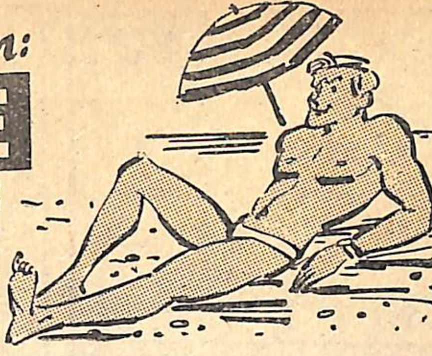
Sıcaklar basınca..

— Anlayamadım bir türlü, peşimize düşen bu adamlar bizimle konuşmak mı istiyorlar, yoksa gölgemizden mi faydalanıyorlar?

Alberto Moravia'dan: AİLE KABİNESİ

NEDEN acaba, diye sorarım kendime. Bir kadından hoşlandığımız zaman pek sevmediğimiz yönlerini de sonunda hoş karşılarız. Acaba neden? İşte gene böyle oldu. Pina'nın aslında bana göre bir kadın olmadığını, ayrı ayrı yaradılışlarda olduğumuzu bildiğim halde onunla evleneceğim. Hem de bir aydan kısa bir zamanda belki.

Pina'nın aslında beni saran tek yönü fizik güzelliğidir. İlk görüşte insanı çeken bir albenisi vardır. Ufak tefektir. Kumraldır. Cıvılcıvıldır. Körpe ve diridir. Bu haliyle, olgunlaşmaya başlayan bir meyva gibi insanda arzu uyandırır. Kısa kesilmiş saçları, yüzünün şaytanca mimikleri beni kendine bağlayan özellikleri arasındadır. Uzun ve parçalı etekliği, ince belinin kıvrılışlarıyla dalga dalga ardında sürüklenir âdeta. Yürürken, biçimli bacaklarının —danseder gibi— sihirli adımlar attığına inanırsınız. Gözlerini gözlerime diker, kirpiklerini kırpmadan çapkın bakışlarla bakar bana. Bu bakışları karşısında daima iri baykuş gözlerini hatırlarım. Bazan da, bana iyice sokularak sırtını döner, «Fermuarımı çeker misin?» der. Fermuarı çekerken, kumral boynu gözlerimi okşar. Boynundan omuzlarına kadar uzanan bu kumrallıkta şeftali tüylerini andıran belli belirsiz tüyler, tatlı menevişler aksettirir. Boşuna değil tabiî bütün bu numaraları. Beni böyle bağlıyacağını, sonunda kendisiyle evleneceğimi biliyor.

Kusurlarını da söylemem gerek. Şunu da belirteyim ki aslında, bir tek kusuru vardır Pina'nın. Öyle bi şey ki: Anlatmak da güç. Nasıl desem?.. Bir sokak kızı, bir sürtük tarafı vardır. Bazı insanlar görürsünüz: Ağır ağır yürürler, bazıları tırıs giderler. Bazıları da dörtnaldır. Pina dörtnaldır işte. Kısaca hızlıdır o. Herhaliyle «uzatmayalım benim uğraşacak pek vaktim yok» der gibidir. Bir an olduğu gibi duramaz. Mutlaka bir işler çıkarır. İnsanı tedirgin eden bir aceleciliği vardır. Müsamahasızdır. Sabırsızdır. Bilmem anlatabiliyor muyum?

* * *

Buna karşılık, ben daha değişik yaradılıştayımdır. Elbet benim de hoş olmayan hallerim vardır. Ama daha iyi huyluyumdur galiba. Boylu boslu iri yapılıyımdır. Bir boğa gibi de gücüm yerindedir. Yirmi sekiz yaşındayım ve doksanbeş kilo geliyorum. Çalıştığım fabrikada kimsenin kaldıramadığı makinaları kuş gibi kaldırır koyarım. Bunda mübalâğa ettiğimi sanmayın. Ama sözlerimde, etrafıma karşı davranışlarımda da dikkatliyimdir doğrusu. Bir kimse güçlü kuvvetli olduğu ölçüde nazik ve kibar da olmalıdır. Gücünü kötüye kullanmamalıdır. Yanyana durduğumuz zaman Pina'nın başı benim ancak göğsüm hizasına gelir. Yalnız sesi benim sesimi bastırır. Kalın ve boğuk bir sesi vardır (az kalsın unutuyordum, Bu onun beğendiğim taraflarından biridir.) Pina, belki de sesinin bu tonu sebebiyle kendini daima başkalarına kabul ettirmek ister. Fikirlerini başkalarına empoze etmek için kendinde bir hak tanır.

Düşündükçe bir kere daha kabul ediyorum ki onunla evleneceğim. Yok yok başka türlü yapamam zaten. Bununla birlikte «Canı cehenneme» dediğim anlar da oluyor tabii. İşte bir örnek: Ostie'ye gidişimiz.

Hava bir hayli sıcaktı. Romada yazın bu sıcaklar daima olur. Ağustos ortalarındaydık. Hemen hemen iki aya yaklaşan sıcağın etkisiyle evet evet, biraz da sıcağın etkisiyle Pina o gün keyifsizdi.

Evlerinin önünde karşılaşmıştık:

— Bugün, günümde değilim haberin olsun, dedi.

— Hayrola, dedim, bir şey mi oldu?

— Hiç. Bir şey mi olsun yani?

— Peki neden gününde değilsin?

— Böyle işte. O kadar...

San Paolo'ya trene binmeye gittik. Garda her zamanki gibi itişip kakışan bir kalabalık vardı. Onbir buçuğa doğru trene bindik. Dipte bir kişilik oturacak yer sayılmazsa vagon doluydu. Pina, o bir kişilik yere oturmak için ok gibi fırladı. Aynı anda buraya oturmak üzere olan hanım hanımcık bir kızdan, bir kıl farkıyla önce davranıp âdeta kendini attı. Öyle ki, zavallı kızcağız az daha Pina'nın dizlerine oturacaktı. Birden kendini toparladı canı sıkkın:

— Burası benim yerim, dedi.

— Hayır benim. Ben oturdum.

— Ama tam ben oturacakken oturdunuz. Herkes de gördü. Doğru değil bu yaptığınız!

— Pekâlâ da doğru.

— Bayan! (Genç kız sert olmayan ama kararlı bir sesle) Kontrol memurunu çağıracağım.

Bu kalabalıkta kontrol memurunu çağırmak pek olacak iş değildi. Nitekim Pina pervasız güldü. O zaman kız, Pina'yı kolundan tutup kaldırmak ister gibi elini uzattı.

— Kalkınız bayan..

(Pina kızın eline sertçe vurdu.)

— Çek elini be, defol!

Bu sırada açık gömleğinin yakasından kırışık boynu görünen bıyıkları ağarmış bir ihtiyar olan kızın babası söze karıştı:

—Bayan, dedi, kızıma vurmakla iyi etmediniz... Üstelik kızım haklı da. Kalkmanız gerekir.

— Seni ilgilendirmez. Kim oluyorsunuz ki.

— Kim olursam olayım. Hem babanız yerinde biriyim.

— Ba-bam! Dedem! demek istedin galiba? Ne istiyor bu ihtiyar suratsız benden be?

* * *

Pina, etrafındakilere baktı. Dikkat ettim kimse gülmemişti.

— Bayan burdan kalkın!

Adam şimdi sesini yükseltmişti. Pina birden bağırdı:

— Maurizio.

Bu bendim. Maurizio. İstemeye istemeye söyleyim ki Pina haksızdı.Haklı bile olsa yaşlı bir adama diklenmem, etrafa iyi tesir bırakmıyacaktı. Yaklaştım ve tatlılıkla:

— Beni dinleyin. Fazla üstünde durmasanız iyi olur.

Adam, hoş olmayan bir bakışla bana baktı. Başını salladı iki yana. Sonra kızına dönerek:

— Anlaşıldı... Görgüsüzler...

Etraftan homurdanmalar yükseldi. İçlerinden biri:

«— Çok ayıp, dedi. Yaşlı bir adama... Hiç değilse yaşına saygı duymalı.»

Oturan bir genç yerinden kalktı:

— Bayan, rica ederim buyurun. Buraya oturun, dedi. Aynı anda da bana fena, fena baktı. Pek renk vermek istemedim ama çok canım sıkılmıştı. Kabul etmek gerek ki adamın jestinden çok, Pina'nın yaptığına kızmıştım.

Böylece, bizi küçümseyen bakışlar arasında, çok şükür Ostie'ye geldik.

Sahile gelince Pina'ya:

— Şunu bil ki, dedim, bu hallerini beğenmiyorum. Hareketimizi kimse iyi karşılamadı. Hakları da vardı.

— Umurum mu sanki? Oturmak istiyordum ve oturdum.

Plâja geldik. Aman Tanrım! O ne kalabalıktı! Güneşlenmek için kumlara uzanmış insanlar arasında adım atacak yer yoktu. Kabinelere bakan adam bir kabini başka bir aileyle paylaşmamız gerektiğini bildirdi. Pina'nın suratı asıldı, ama ses çıkarmadı. Bize gösterilen kabinede daha önce gelmiş bir aile vardı: Yaşlı ve şişman bir baba. Aynı şekilde bir anne. Dal gibi ince, narin bir kız. Yirmi yaşlarında kumral bir delikanlı.. Hepsi de iyi insanlara benziyorlardı. Bizi de iyi karşıladılar:

— Rica ederiz kendi eviniz gibi hareket edin.

Pina, özel bir kabine bulamadığımızdan olacak canı sıkkın:

— Siz söylemeseniz de öyle olacak, dedi.

Genç kız alaylı fısıldadı: «Prenses geldi!»

Hepsinin hayretten şaşkın bakışları arasında Pina kabineye girdi. Uzun süre kaldı. Kapıyı açtığı zaman kız bir çığlık kopardı: «Entarim!»

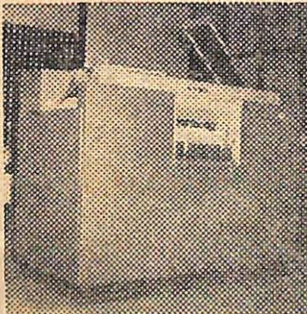
Pina kendi eşyalarını asmak için genç kızın entarisini askıdan almış iskemlenin üstüne atıvermişti. Genç kız kabineye girdi. Entarisini aldı ve Pina'nın elbiseleri üstüne astı. Pina kabineye tekrar girdi entariyi aldı ve kaldırıp yere attı.

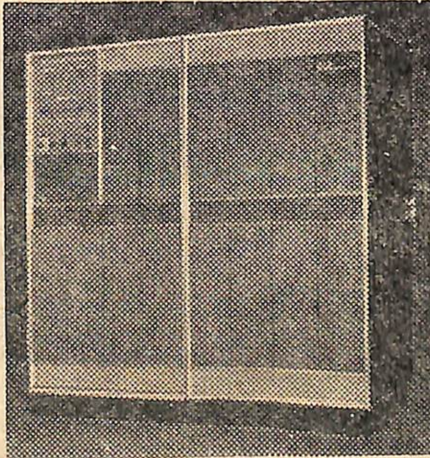
— Elbiselerimin üstünde paçavra istemiyorum.

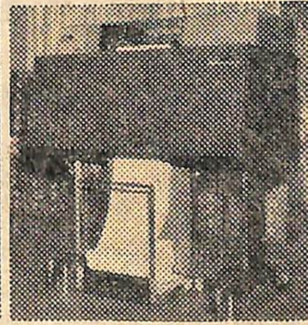
Kız sinirinden titreyen bir sesle:

— Elbisemi yerden kaldırın, dedi.

1965 yılı başından beri ELEKTRONİK BEYİN
AKBANK müşterilerinin hizmetindedir.

20. yüzyılın bir barikası olan Elektronik Beyinin AKBANK'ta gördüğü çeşitli bankacılık hizmetleri arasında en önemlisi şüphesiz tasarruf hesaplariyle ilgili olanıdır. Elektronik Beyin, tasarruf hesaplarını en küçük bir hata yapmadan günü gününe kaydetmekte, her mudiin kaç kur'a numarasiyle ikramiyeye iştirak edeceğini hesaplamakta ve ikramiye listelerini hazırlamaktadır. Elektronik Beyin AKBANK'ın Bahçekapı'daki yeni binasının ikinci katında mütehassıs elemanların nezaretinde çalışmalarına devam etmektedir.

AKBANK

(AK—177)

— Sen... Kızım sen salaksın. Ben mi kaldıracağım?

— Kaldıracaksınız.

İki genç kız birbirinin karşısında kavgacı iki horoz gibi duruyordu. İkisi de birbirinden güzeldi. Kızın annesiyle babası ayağa kalkmışlardı. Kadın bağırdı:

— «Geldiğindenberi aksilik ediyor.»

Baba, homurdandı:

— «Ne oluyoruz! Nerdeyiz yani?»

Bu defa, Pina gerçekten işi büyütüyordu. Kabineye girip entariyi yerden kaldırdım. «Nereye asmamı istersiniz bayan» dedim. Genç kız yumuşamıştı. «Annemin elbisesi üstüne asabilirsiniz» dedi. Elbiseyi asıp kapıyı kapattım ve soyundum. Dışarı çıktığım zaman baktım: Pina genç kızın ağbeysiyle denize doğru gidiyordu. Elbiseyi yerden kaldırdığım için Pina kızmıştı. Beni cezalandırıyordu. Arkalarından yetiştim ve sordum:

— Yüzüyor muyuz Pina?

— Sen git. Ben onunla gideceğim. Haa sahi adınız neydi sizin?

— Luciano.

— Ben Luciano ile gidiyorum.

Bir şey söylemedim ve yalnız başıma denize girdim. Onlar kıyı boyunca yürüdüler sonra da gözden kayboldular. Banyodan sonra bir süre kumlara uzandım. Sonra kabineye döndüm. Aile, kâğıtlarla örtülmüş bir masada yemeğe başlamıştı. Pina, az ilerde bir dergiyi karıştırıyordu. Hiçbir şey olmamış gibi, «Biz de yiyoruz, değil mi?» dedi. Yiyecek paketini alıp kabinenin basamağına yanına oturdum.

* * *

Paketi açıp ona bir sandviç verdim. Sandviçi açtı. âdeta isyan etti:

— Ooo... Bu ne? Jambon sevmediğimi bilmiyor musun?

— Pina!..

— Uzatma, yemiyorum.

Bu sırada, Luciano:

— Beni memnun etmek ister misiniz Sinyorina?

Dedi ve ailesinin kınayıcı bakışları altında, bir parça ekmek ile bir parça soğuk et getirdi. Aslında nobran insanlar bazan nazik olmak gayretiyle nasıl gülünç olurlar. Pina, delikanlıya karşı böyle yapmacıktı işte. Ekmeği gülümsiyerek aldı. Gene yapmacık bir gülümseyişle ısırdı. Sonra keyifsiz olduğunu söyledi ve kabinenin arkasındaki gölgeliğe gitti. Yemeğimi yalnız yerken birden sesini işittim:

— «İçecek bir şey ver bana. Eğer boğulmamı istemiyorsan!»

Kalktım ve şarap şişesini ona uzattım. Bir yudum aldı sonra ağzındakinin hepsini kumların üstüne tükürdü.

— Aman ne berbat şey.. Sirke gibi.

— Eee, yeter Pina!

— Yetmezse ne olacak?

— Bizimkinden biraz ister misiniz?

Yine bizim delikanlıydı bu. Pina, yine yapmacık ama tatlı bir gülümseyişle hemen kabul etti. Ben kendimi biraz ileri aldım. Delikanlı, Pina'nın yanına oturmak için bu durumdan faydalandı. Bunun üzerine, oturduğum yerden kalktım ve denize doğru yürüdüm. Kumların üzerine oturdum ve dalgın gözlerle denize baktım. Kendimde değildim. Birden karar verdim: Burada her şey bitecek, Roma'ya yalnız dönecektim. Bir daha da onu hiç görmeyecektim. Bu kararla rahatladım. Artık onları kabinenin arkasındaki gölgelikte yanyana uzanmış ve bacakları birbirine dolaşmış görsem bile bu benim için önemli değildi. Uyumak için kumlara uzandım. Hemen de uyumuşum.

Uzun zaman uyudum. Uyandığım zaman ilerde onları gördüm. Birlikte denize doğru yürüyorlardı. Hareketlerinden dostluğu bir hayli ilerlettikleri anlaşılıyordu. Ne yalan söyleyim. Kıskançlığa benzer bir duygu ile içim burkuldu. Deniz kabarmıştı. Suya girdiklerinde bir dalga onlara çarptı. Pina bir çığlık attı ve geri döndü. Delikanlı Pina'yı koltuk altlarından teklifsizce tutup kucaklar gibi havalandırmak istedi. O zaman Pina'nın sesini duydum:

— Dalgadan faydalanmaya kalkma. Size biraz önce de söyledim. Benimle boşuna vakit kaybediyorsunuz. Uslu durun dokunmayın bana.

— Ama ben.

— Ne demek ben... Elleriniz rahat dursun. Çince konuşmuyorum herhalde. Daha iyisi yalnız bırakın beni. Kızkardeşinizin yanına dönün: Ne yapsanız boşuna vakit kaybedeceksiniz.

Delikanlı bir şey söyleyecek halde değildi. Öyle sanırım ki bu onu küçük düşürücü ilk sözü de değildi.

— İyi ya nasıl isterseniz.

— Bravo... Bırakın beni... Arkadaşlığınıza teşekkürler. Güle güle.

Gözleri ardında, Pina'nın kendisini tekrar çağırabileceğini umarak uzaklaştı. Pina yalnız kalınca suya daldı. Yüzerek gitti ve şamandıranın halatına tutundu. Ona uzun uzun baktım. Şimdi yanına gitmek ve barışmak geliyordu içimden. Fakat kendi kendime: «Bu son fırsat, dedim. Yoksa yok. Bir daha ayrılamazsın.» Bu duygular içinde kabineye döndüm. Giyindim. Aileye, gittiğimi Pina'ya söylemelerini rica ettim. Kabinenin parasını verdim ve plâjdan uzaklaştım.

Neden olduğunu bilmeden bir süre dolaştım Ostie'de. Belki de Pina'ya raslamayı umuyordum. Sonra gar'a gittim her zamanki kalabalığın arasında trene bindim. Vagon gene doluydu. Yolculuğu çaresiz ayakta yapacaktım. Birden kalabalığın içinde Pina'nın sesini duydum.

— Haydi be! olur mu böyle şey...

— Burası benim bayan. Herkes gördü. Çantam vardı burda.

— Olsun, şimdi de benim şeyim var burada..

— Terbiyesiz!

— Söylediğinizi kulağınız duysun.

— Hadi hadi, çabuk kalkın.

— Maurizio!

Kalabalığa rağmen demek beni görmüştü. Yapacağını yapmıştı gene. Başı sıkışmış beni çağırıyordu. Yerimden kımıldamak istemiyordum. Ama elimde değildi. Onlara doğru yürüdüm. Bu kere, saçları hayli ağarmış, yaşlıca bir kadındı. Mümkün olduğu kadar tatlı bir dille:

— Beni dinleyin dedim, fazla üstünde durmazsanız iyi olur.

— İyi ama siz kim oluyorsunuz?

— Ben bayanın nişanlısıyım.

Yine her zamanki gibi oldu. Yolculardan biri kadıncağıza yer verdi. Herkes bana fena fena baktı. Pina yerinde kaldı. Kadın, kendisine verilen yere oturuyordu:

— Demek onun nişanlısısınız, dedi. Çok yazık. Size çok acıdım doğrusu.

Hakkı da vardı.

Çevirenler :

B. ORAL — A. EMRE

CANLI ANTİKALARIMIZ — Çizen: AYDIN

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire: 3. İstanbul
İLAN FİATI: Kapak içi, santimi 20 lira. iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı : 100 kuruştur.

Horoz sesi

Mahkemede hâkim soruyordu:

— Komşunuz Mösyö Dubois'yi niçin dövdünüz?

— Hâkim bey, dedi suçlu, altı senedenberi gizli gizli apartımanında tavuk horoz besliyormuş!

— Bu yeterli bir sebep mi?

— Bu müddet zarfında horoz sesi duyduğum için bir ruh doktoru tarafından tedavi edildiğimi düşünürseniz...

Aziz Nesin'in Romanı

TEK DELİK

— 14 —

Biri bana sordu:

— Alman mısın sen yoksa?

— Yaa, yaa...

Etrafındakilere döndü:

— Alman'mış herif yahu, ondan konuşamıyor, biz de herifi sağır sandık boşuna... Pekiy bir Almanca bilen yok mu... Yahu bu Almanlarla birlik harbe girdim dersin Hüseyin amca, hele konuş bakalım, sor ki neden buraya düşmüş bu Alaman fukarası?

Hüseyin amca dedikleri adam:

— Aradan seneler geçti, dedi, bildiğim Almancayı unuttum gitti...

— Yahu unutulur mu?..

— Unutulmaz mı... Hem benim bildiğim askeriyenin Almancası idi, sivil Almancasına katiyen uymaz. Almanın sivil kısmı, askeriyeden Almanla konuşmak için yanında tercüman gezdirir.

— Onu bunu bırakın yahu, bu Alman fukarasını cami köşesinde mi bırakacağız şimdi?

Bu sırada karşı dükkânlardan bir adam koşarak geldi, soluk soluğa sordu:

— Yahu, bu adam Alman mı imiş!..

— Almanmış...

— Ne oldu Ömer efendi?

— Ne olacağı var mı hemşeriler, sabah erkenden dükkâna geldim, Besmeleyi çekip kepengi açarken bir de karşıya baktım, işte bu Alman muslukta abdest alıyor. Alman olduğunu bilmediğimden, acep bu ehli din yabancı nerden ola, dedim kendi kendime...

Cami avlusundaki musluklardan birinde yüzümü yıkamıştım ya, artık abdest aldım olmuştu.

Kalabalıktan biri Ömer efendiye sordu:

— Namaz da kıldı mı yoksa?...

Ömer efendi:

«Kıldı!» demez mi!

— Evet kıldı. Daha kuşluk vakti. Cami kapısı kapalı olduğundan, aha şurada çayırın üstünde namazını kıldı...

— Essahtan namaz mı Ömer efendi?

— Yok, değil... Tam tamına namaz değildi, namaza benzetiyordu hani...

İçlerinden biri:

— Yoksa bu Alman fukarası buraya Müslüman olmağa gelmiş olmasın hemşehriler...

— Evet, öyledir...

— Hiç şüpheniz olmasın.

— Yoksa sabahın kör karanlığında bizim camide işi ne... Demek Müslüman olmağa gelmiş...

Ömer efendi bana, sözüm ona, bir Almana anlatır gibi, elliyle, başiyle, gözleriyle de kelimelerine yardımcı olarak sordu:

— Sen!... Sen!... Sen, Müslüman?... Müslüman sen?.. Olacak... Müslüman olacak, he mi?..

Öyle müşkil bir vaziyete düşmüştüm ki, bir türlü:

— Vatandaşlar, ben Müslümanım. Adım da Ferit... diyemiyordum.

Bir kere baştan onlarla konuşamamış, her sorduklarına «Ya, ya...» demiştim. Şimdi Türkçe konuşsam, demindenberi kendileriyle alay ettiğimi sanacaklardı. Nasıl olsa biraz dinlenip buradan çekilip gidecek değil mi idim, karşımda çömelmiş:

— Sen... Sen... Müslüman! diye soran Ömer efendi olduğunu öğrendiğim çenber sakallı adama:

— Ya... dedim.

Bir daha sordu:

— Müslüman olacak sen?..

— Ya!...

Böyle der demez önce Ömer efendi, sonra öbürleri teker teker, iki kollarını açarak boynuma sarıldılar. Beni kucakladılar ve öptüler. İster istemez ben de onları öpmek, kucaklamak zorunda kalmıştım.

Kalabalık gittikçe artmıştı. İçlerinden biri:

— Din kardeşimizi ağırlamak gerek... Dedi.

Ömer efendi koluma girip beni avlu çayırından kaldırdı, sanki anlarmışım gibi (!) de:

— Buyurun fakirhaneye gidelim... dedi.

Kalabalığa da:

— Bunun sevabı da bana yeter gayri, dedi, bir hıristiyanı Müslüman etmek ve Müslüman olduktan sonra da misafir etmek yedi hacca bedeldir..

Birlikte yürüdük. Arkamızdan birkaç kişi seslendi:

— Ömer efendi, yarın da bizim misafirimiz olsun..

— Akşam yemeğini bizde yiyelim Ömer efendi...

Dükkânının önünden geçerken Ömer efendi, içerde birisine seslendi:

— Zeki... Ben eve gidiyorum. Beni sorar ararlarsa gayet itibarlı bir misafiri var, eve götürdü dersin...

Dar sokaklardan, inişli çıkışlı koca koca kaldırım taşları fırlamış yollardan sağa sola saparak epey gittikten sonra bir yokuşa vurduk. Açlıktan neredeyse yığılıp kalacaktım. Yolda Ömer efendinin hâlinden bana bir şeyler söylemek istediğini anlıyordum, ama söyleyemiyordu.

Nihayet:

— İsmin ne senin, ismin? diye sordu.

Birdenbire kendime bir Alman ismi uyduramadığım için anlamamış gibi yaptım. Anlaşamadığımıza canı sıkılan Ömer efendi, tesbihini çekerek «Lâhavle...» dedi, sonra da kendi kendine mırıldanır gibi:

— Sana burada Türkçe öğretiriz... dedi.

Yokuştan epey çıktıktan sonra tepede bahçeli bir eve geldik. Ömer efendi, tahta kapı kanadının üstündeki kadın eli biçimindeki demirden kapı tokmağını birkaç kere vurunca içerden, derinlerden:

— Kim ooo? diye bir ses geldi.

Ömer efendi:

— Asiye!.. Aç kızım!... diye bağırdı.

Kapı açıldı. Kapının arkasında kimse olmadığından kapının iple açıldığını anladım. Ömer efendi «Ya Bismillâh...» diyerek kapıdan girdi. Bahçeden geçtik. Geniş evin serin taşlığına girince, Ömer efendi:

— Destuur!.. Misafir var, kimse olmasın!... diye bağırdı.

İkinci katta geniş bir odaya girdik. Odanın üç duvar boyu üstü halılarla örtülü sedirdi. Oturduk, Ömer efendi dışarı çıktı, az sonra döndü. Biraz sonra da bir delikanlı kalaylı bir sini içinde yiyecekler getirdi. Tüten sıcak sütün buğusu mis gibi kokuyordu. Siniyi açılır kapanır bir dört ayaklı sehpa üstüne koydular. Ömer efendi:

— Uzaktan gelmişsin, açsındır, buyur!.. Dedi, sonra da anlayabilmem için, sağ elinin parmak uçlarını birleştirip birkaç kere ağzına götürüp getirerek, yemek yememi işaret etti.

— Yabancı değilsin... Kardeşiz... Burası senin evin.. Sıkılma! diye omuzumu okşayıp beni odada yalnız bıraktı!

Aç kurt gibi sofraya oturdum. Hangisini yiyeceğimi, önce hangisinden başlıyacağımı şaşırdım: Tulum peyniri, tereyağı, bal, süt, reçel...

Karnım doyduktan sonra kendime geldim, düşünmeğe başladım. Bunlara Türk olduğumu nasıl anlatacaktım? Hayır, olmazdı artık... Bir kere iş kendiliğinden baştan bozulmuş, beni Alman sanmışlardı. En iyisi en kısa zamanda bu kasabadan çekip gitmekti. Yaya gitmek zorundaydım, param da yoktu.

Ben böylece düşünüp dururken Ömer efendi yanında bir başka sakallı adamla içeri girdi. Yanındaki adam:

— Selâm-ü aleyküm... dedi.

Az kalsın:

— Aleykümselâm... diyiverecektim de her iş bozulacaktı...

— Aley... derken aklım başıma geldi, toparlandım...

Ömer efendi, sevinerek:

— Söyliyecek, söyliyecek... Konuşacak yahu... dedi, bir Almanca bilen olsaydı kasabada hey Allah... Türkçeyi öğretiriz ya...

Öbür adam:

— Öğretiriz evvel Allah... dedi.

Bağdaş kurup oturdular. Bana bakıp bakıp konuşmağa başladılar. Ömer efendi öbürüne sordu:

— Acep bu Alman neci ki?...

— Bu Alamanlar, ya asker olurlar, yahut da âlim olurlar. Bakarsan bunun suratına, bunda askerlik yok.. Bu Alman âlimi olacak besbelli... İslâm olmak istediğine de bakılırsa muhakkak âlimdir... Lâkin onların ilmi, bizim Müslüman ilmine benzemez hiçbir vakit...

— Evet, benzemez... Bu Alman milletinin ilmi, hep makine ve mühendislik üstünedir.

— Evet, öyledir... Bu Almanın suratına bakarsan, halis mühendis olduğu belli...

— Acaba ne mühendisi?..

— Bilinmez... Kendi söylemezse bilinmez ve lâkin tayyare mühendisine ve de elektrik mühendisine benzer.

Kendimi tutamayıp gülecektim. Bu kasabadan hemen gitmezsem, bu oyunun sonunun kötüye varacağını anlıyordum.

Sakallı misafir Ömer efendiye:

— Madem müslüman olacakmış da buraya kadar gelmiş, işi tavsatmamalı... Ne dersin Ömer efendi? Hemen müftüye haber salalım. Bir Alaman mühendislik âlimi geldi, din-i mübin ile müşerref olacak demeli...

Ömer efendi bilgiç bilgiç:

— Duur hele, dedi, bu Alaman milletinde çok iş vardır. Hele bu mühendislik üstüne bir âlim olunca.

Misafir, sözü ağzından aldı:

— Evet, anladım... Bizim kasaba ihya olur birader...

— Biz bu Alamanın müslüman olmağa bizim kasabamıza geldiğini yedi düvele duyuracağız. İstanbulun gazeteleri hep yazacak...

Sakallı misafir:

— Aman yahu, dedi, sen ne diyorsun, iyice şaşırdın mı Ömer efendi... Böyle bir Alaman mühendislik âliminin müslümanlık için bizim kasabaya geldiği duyulursa, Alamanı elimizde komaz, alır götürürler de İstanbulun Dârülfünun mektebine, Mühendishane mektebine hoca yaparlar. İyisi mi, biz bu Alamanın burda olduğunu yabancıdan kimseye duyurmıyacağız. Herife bir kere Türkçe öğretsek gerisi kolay... Nasıl olsa kandırır, onu burda alakoruz. Velâkin bir Alamanla konuşamadan İstanbuldan gelirler, Almanca bilen çok, iki fan fin fon eder, alır götürürler.

— Yahu, iyi dedin Şerif Efendi... Bu sendeki akıl... Az kala başımıza konmuş devlet kuşunu elimizden kaçıracaktık...

Şerif efendi denilen ihtiyarın verdiği akıl benim de işime geliyordu. İstanbul gazetelerinde işte müslüman olacak Alman budur diye resimlerim basılırsa yeniden kıyametler kopardı. Ben izimi kaybettirmek istiyordum.

Ömer efendi sigara uzattı. Az kalsın «kullanmıyorum» diyecekken «kul» derken aklım başıma geldi ama, bir kere de ilk hece ağzımdan çıkmıştı, artık susamazdım.

— Kul... fan der hizin!.. diye Almancaya benzer bir lâf edip sustum. Yani sigara içmediğimi aklımca anlatıyordum.

Deminki minval üzere bir hayli konuştuktan sonra Ömer efendi:

— Yol yorgunudur bu herif, tâ Alamanyadan geliyor birader... Alamanya neresi... Biz bunu yalnız koyalım da uyuyup dinlensin... dedi.

Bana el işaretleriyle uyuyup dinlenmemi anlattı. İki avucunu sağ yanağına yastık gibi dayayıp gözlerini yumdu, sonra da peykeyi gösterdi. Anladım mânasına başımı salladım. Almanca da «teşekkür ederim»in «dankeşon» olduğunu nerdense duymuşum:

— Dankeşon... dedim.

Ömer efendi sanki yüksek sesle bağırırsa anlayacakmışım gibi, o da bildiği kadar Alman aksanı ile Türkçe olarak bağırdı:

— Lâzım bir şey sana... Bağıracaksın kapıdan... Anladın?

Başımı salladım. İki ihtiyar çıktılar. Sahiden yorgun ve uykusuz olduğum için peykeye uzandım. Mektepte keşki Almanca okumuş olsaydım yine birkaç Almanca cümle öğrenmiş olurdum da büsbütün afallaşmazdım. En büyük korkum Almanca bilen birisini bulup karşıma getirmeleriydi.

Niyetim geceyi de burada geçirip sabah erkenden kimsecikler uyanmadan burdan basıp gitmekti.

Yine hayallere dalmıştım. Eskisi kadar büyük hayaller arkasında değildim. Milyoner olmayı filân düşünmüyordum artık. Tek gayem, kendi halinde, namuslu bir vatandaş olarak yaşamak, bir kere her nasılsa elimde olmadan regulasından çıkmış olan hayatımı yeniden tanzim etmekti. Bir küçük esnaf olmaya razı idim. Ne belâlar başıma gelmişti. Mâzimi düşüne düşüne, istikbal hakkında da kafamda projeler kurarken uyuya kalmışım. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama, kendimi rahat ve dinç hissettiğime göre epey uyumuş olmalı idim kapı gıcırtısıyla uyandım, doğruldum. Baktım bir köy delikanlısı yere sofra kuruyor. Ben rahatsız olmıyayım diye ayaklarının ucuna basarak odada yürüyor... Örtüyü yaydı, yer sofrasını kurdu, üstüne yemekleri koydu, çıktı...

Rüyada mı yaşıyordum nedir?.. Bunca Müslüman sefaletten kıvranırken, bir tek hıristiyan Müslüman oldu diye ona yapılan bu itibarın sebebini bir türlü anlıyamıyordum.

(Devamı var)

ÇİZEN [signature]

5

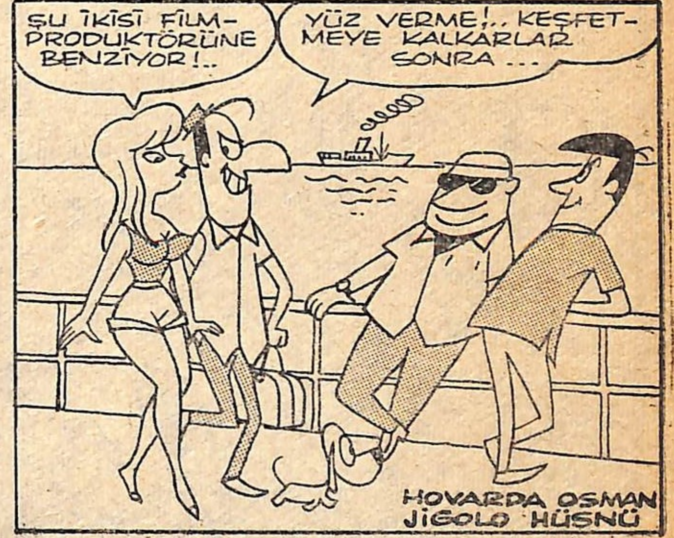
nazik SÜLÜMAN

ERTESİ SABAH NAZİK'LE NAYLON ZÜHTÜ TEMİZSOY'U ARAMAK ÜZERE PLAJIN YOLUNU TUTARLAR!. NEZAKET NAZMİ ROMANIMIZIN HER KARESİNDE OLDUĞU GİBİ YANLARINDAN AYRILMAMAKTADIR... BU SIRADA: BÜYÜK BİR AV PEŞİNDE OLAN AZ TANINMIŞ DOLANDIRICILARDAN, **HOVARDA OSMAN** İLE **JİGOLO HÜSNÜ** NAZİĞİ GÖRÜP BOZULURLAR...

MİLLETLER GÜLÜYOR

Yazısız

Ev

Kraliçe Elizabeth, bu günkü mevkiine erişmeden evvel yaptırttığı evde Şansölye Bacon'u ziyaret eder:

— Hayret ettim! der, bu kadar ufak bir eviniz olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

— Evimin küçük olmasında benim hiçbir rolüm yok Kraliçem. Beni bu eve göre büyük yapan sizsiniz!

* * *

Çalar saat

Adam otelciye tembih etti:

— Saat altıda uyanmak istiyorum!

— Saati kurmanızı tavsiye ederim, daha garantili olur.

— Bakalım o saate çalar mı?

— Eğer çalmazsa, biraz hızlı sallarsınız olur biter!

Kardeş

Küçük oğlan kendi kendine ağlıyordu. Annesinin bir arkadaşı yanına yaklaştı, kederinin sebebini sordu:

— Benden büyük, bir de benden küçük iki kardeşim var dedi oğlan.

— Evet, sonra?

— N'olacak? Yapılacak bir şey oldu mu anem hemen «Haydi iki küçükler şunu yapıverin! diyor, veyahut haydi iki büyükler marş, marş!» diye kumanda veriyor. Bense bu iki gruba da dahil oluyorum. Nasıl ağlamıyayım?

* * *

Artış sebebi

Kadın, hayvan satıcının dükkânından içeri girer:

— Şu Siam kedisi kaça? diye sorar.

— 150 frank madam!

— 150 frank ha? Ne söylediğinizin farkında mısınız? Geçen hafta bunun yarısı kadar etmiyordu!

— Tamam madam! Ama ondan sonra iki tane saka kuşu yuttu!..

— Gene ablanın elbisesini giymişsin!

Torun

Milyarder fabrikatör Dupont-Durand'ın en büyük yardımcıları oğullarıydı. Üçü de uzun boylu, arslan gibi delikanlılardı, birkaç senelik de evliydiler.

Dinamik iş adamı oğullarını deli gibi severdi, ama şımartacak, yorgun dakikalarını renklendirecek torundan mahrumdu, bu onu çok üzüyordu.

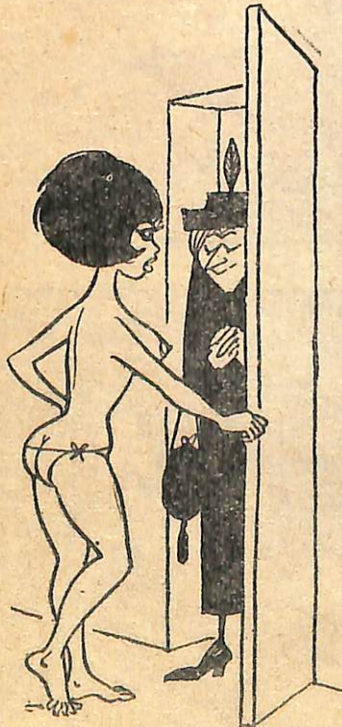
Bir gün oğullarını yanına çağırttı:

— Hepinizden çok memnunum, çok çalışkansınız çocuklar, dedi, naziksiniz, güzel karılarınız var! Fakat bunlar beni tatmin etmiyor, bu kadar zamandır evlisiniz, hiçbiriniz bir mirasçı veremediniz. Bundan böyle bana ilk olarak kız veya oğlan mirasçı verene bütün servetimi bırakacağım. Bunun şerefine, birer kadeh içelim. Büronun öteki köşesindeki ufak bara doğru ilerledi. Şişe ve bardaklarla geri döndüğünde odada kimsecikler yoktu.

Dışarı çıktı kapıcıyı çağırdı:

— Oğullarımı gördünüz mü? dedi.

— Evet efendim! Biraz da şaşırdım, doğrusu, üçü de odanızdan yıldırım gibi çıktılar, arabalarına atladılar, ve son sürat uzaklaştılar!...

— Fakir kızlar için yardım.. Para yerine giyim eşyası da kabul ediyoruz!

SÜNNET DÜĞÜNÜ ZİYAFETLERİNİZ İÇİN

KONYALI

EMRİNİZDE VE HİZMETİNİZDEDİR

Unutmayınız

68 senelik tecrübesiyle

KONYALI

en âlâsını hazırlar

Tel.: 27 02 02 - 27 03 03 - 27 04 04

(AK—175)

Demir Perde Şakaları!

Pek yakında

BASIN İLÂN KURUMU

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLÂMLARINIZ İÇİN HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :

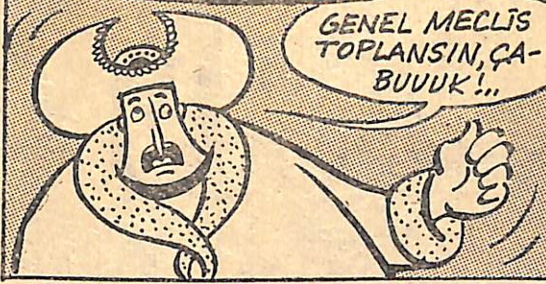
Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1

İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telgraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 13354—176)

"UÇANADANIN LİNDALİNO ŞEHRİ ÜZERİNE İNMEKTE DEĞİL, ADETA DÜŞMEKTE OLDUĞU KRALA BİLDİRİLİNCE, HÜKÜMET ERKÂNI ARASINDA BÜYÜK BİR TELAŞ BAŞGÖSTERMİŞTİ!"

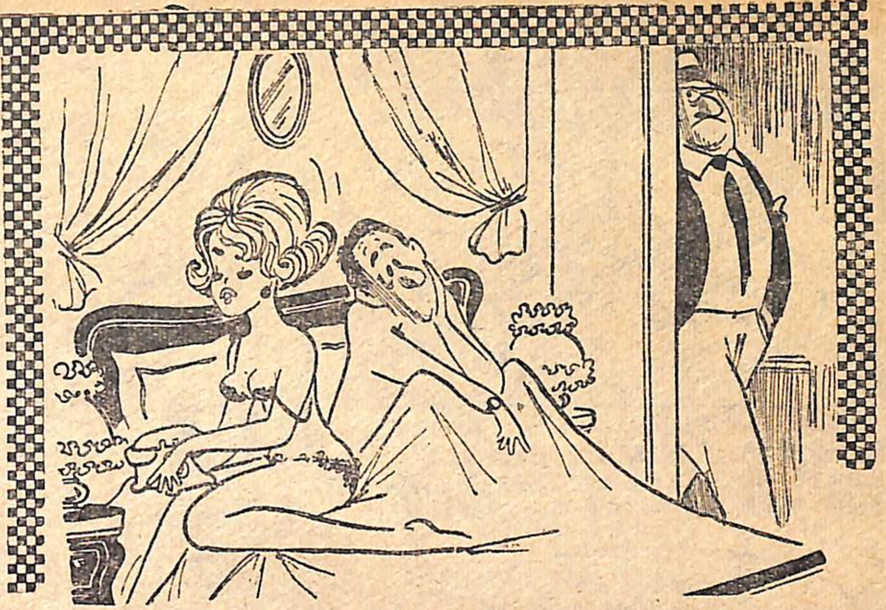

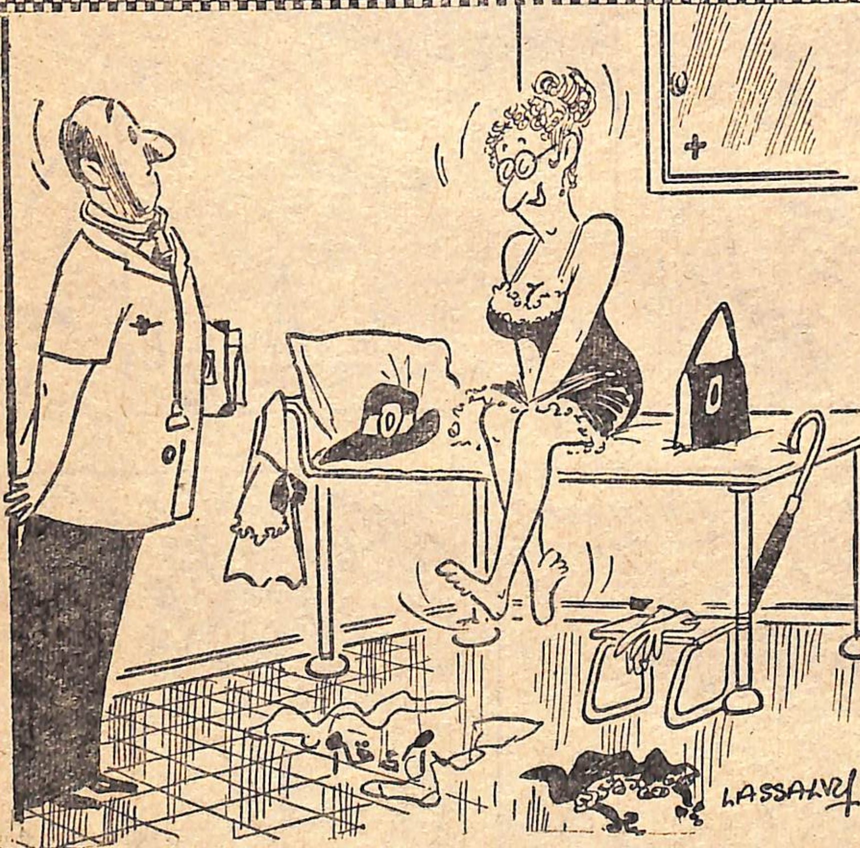
Dünya Karikatürleri

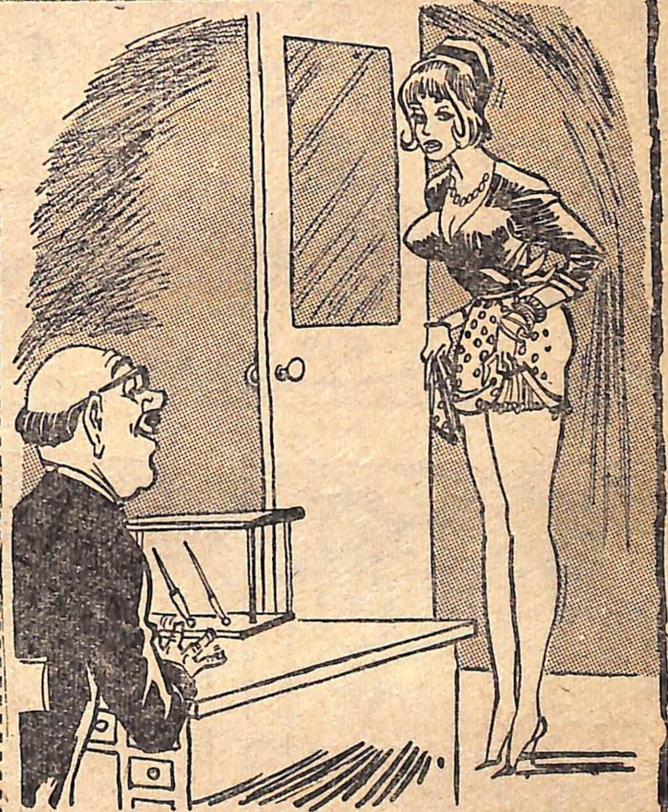
—HİSSST, BALIKLAR BU TARAFTA!..

—DUR, SANA BİR CANKURTARAN ÇAĞIRAYIM!.

—NEYİNİZ VAR BAYAN ?..
—İKİ MAĞAZAM, BİR APARTMANIM, BANKADA DA 500 BİN LİRAM!..

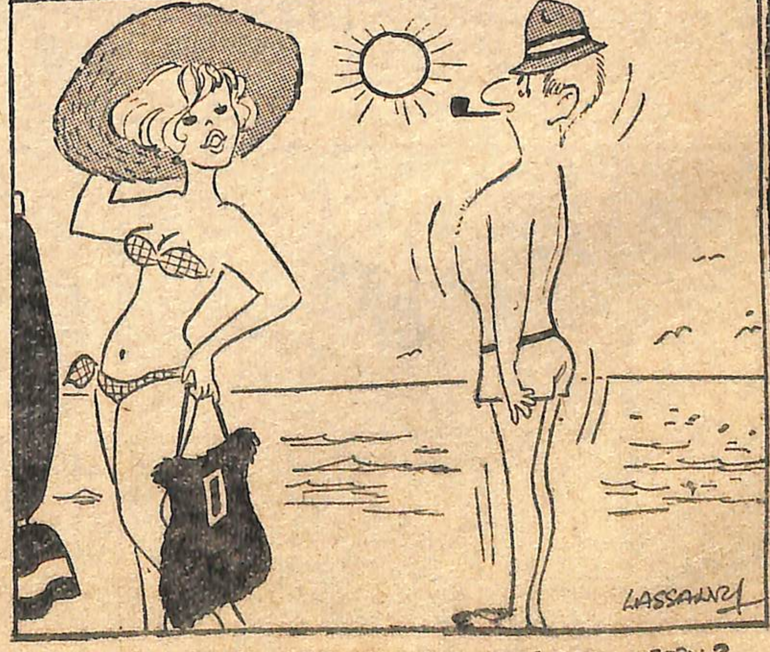
—ANLAYAMADIM, SİZ YAZI MAKİNESİNİ AYAKLARINIZLA MI KULLANIRSINIZ ?..

—DİK DUR... KARNINI İÇERİ ÇEK...

—GÖĞSÜNÜ DIŞARI ÇIKAR...

—NASIL, BÜTÜN YAZ BÖYLE DURABİLECEK MİSİN ?..

SİZE DE BİR YUVA

Birikmiş paralarını devamlı surette
bankamıza yatıranlar, büyük
ikramiye çekilişlerine katılırlar.

438

YAPI ve KREDİ BANKASI

(Reklâmcılık: 3103—178)

Akbaba

— Zavallı Pol'ün başına geleni duydun mu?
— Evet duydum, karısı gelmiş!